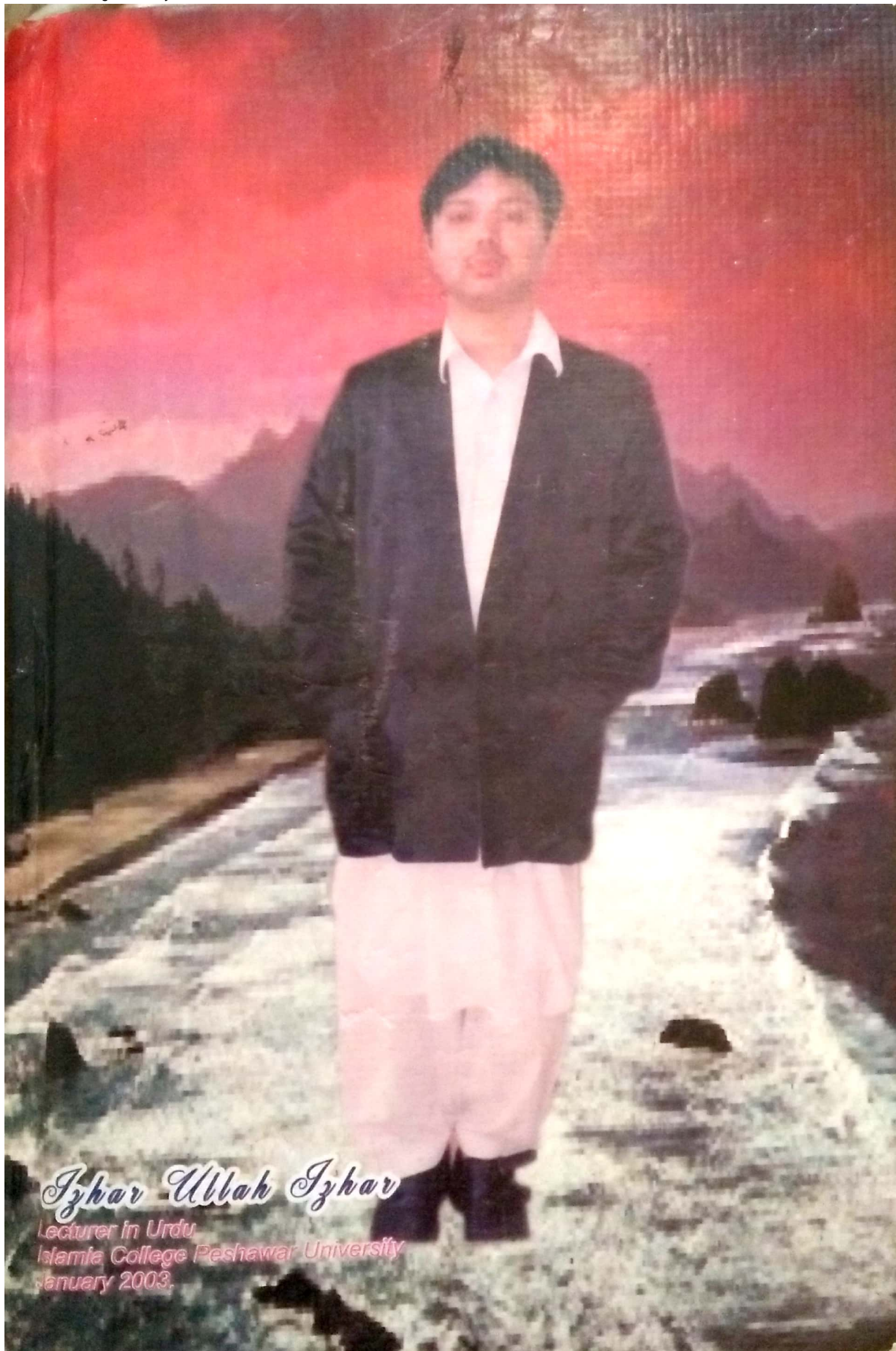

ستاد حوانی تصویر یہ خوب

اودا دے

Ketabton.com

اظہار اللہ اظہار

Izhar Ullah Izhar

Lecturer in Urdu
Islamic College Peshawar University
January 2003.

۱۵۲۱

ستاد حوانی تصویر یہ خوب
اودہ دے

اظہار اللہ اظہار

پنچلہ مینہ بانڈی حق دگڑما

- * کتاب ستادخوانی تصویر یہ خوب اودہ دے
- * مصنف اظہار اللہ اظہار
- * ترتیب محمد ایاز غزالی، شکیل احمد نایاب
- * اہتمام پروفیسر شوکت اللہ حسن، محمد داؤد کمال حسن
- * پروفیسر ریڈنگ * نوشاد حکیم، پروفیسر سید ایوب شاہ
- * رومبہ اشاعت * جنوری ۲۰۰۳ء
- * پریس انصاری پرنٹنگ پریس محلہ جنگی پینبور
- * کتابت ارشاد خانہ "پنبتو اکہریہی پینبور
- * قیمت ۱۰۰ روپیہ (۱۰۰)

انتساب

دخيل عظيم پلار پروفيسر انعام الله جا قيس
او دخيلي درفي مور په نومونو چي
ساه ساه ئي راته د جنتونو نكهتونه
راسپري . او نظر نظر ئي راته په لارو
كښي د رفعتو او اسمانونه او د اسمانونو
رفعتونه غوروي

اظهار الله اظهار

دَهاڻيڪو

هيٽي رنگونه، موضوعات او پڻتنه هاڻيڪو

لاڙهه هاڻيڪو خپلو بنا ٿي ته خويونو او سپڻيلو
 روڻو پڻتنه ڪرهه. دي زرهه راڻيڪونڪي ادبي صنف دومره
 لب وخت ڪنهي د پڻتون قام د اجتماعي لاشعوري مرڪز
 ته خان ور اور سولوچي د شعري اصنافو د ارتقاء
 په تاريخ ڪنهي ڀي خيال ڪول هم يو خوب او خيال ڪنهي
 ڪنهي. د گومو صفتونو په بنيادچي يوه معاشره د
 خپل وجود جواز راپيدا ڪوي. هغه او س ڪم او زيات
 د پڻتنه هاڻيڪو په ختمه ڪنهي اغڻ ل شوي ڀنڪاري. دغه
 وجهه ده. چي هاڻيڪو په يوه مرحله ڪنهي هم د پڻتون
 قام نه خان په فاصله نه دے ساٿي. ٻنهي په نره
 د دوي په غم بناڊي او مري ٿوندي ڪنهي شريڪه شوي
 ده. او د پڻتنو د ٿوند ٿواڪ نه ڀي نه يواڻي خان خين
 ساٿي دے. بلڪه قدم په قدم ڀي د پڻتنه سڀي د ٿوندي
 روايتونو د رڻو قدرونو، سماجي غوڻتنو، تهذيبي
 روڻو، اولسي ٿوند او ثقافتي هلو ڳالو نه د خپل زرهه

درزا کافي جو پري کري دي . او اوسن د هائيگو پيه ساه
 ساه کيني د پينتي خاوري وري نغمه نغمه را پورته
 کيني او پيه پيه خوريني .

لنډه داچي پينتي معاشه کيني د زينون نه را
 واخلاه تردي ساعته پوري قومره بدلون راغله دے
 هائيگو تري پيه مکين مکين خيله غبنه او پيه هنر هنر
 خيالي مرمريني لپي را چاپيره کري دي . او پيه خيله
 زورينه لوپته ئي ورله شمله هڪه ساتي ده . حڪه
 خودختو بناغليو له ارج نه د پينتي هائيگو غندنه
 بچي داسي بنکاري لکه سرے جي خيلو پيو له تير را
 اوبغوي .

د هائيگو پيه موضوعاتي ارتقاء د خبرو کولو نه
 وړاندي دا لازمي ضرورت محسوسيني چي د هائيگو پيه
 هيتي بدلون او پرمختگ دي هم رڻا او غورخوله شي .
 هائيگو چي د جاپان د اوږد نظم " هائيگائي " نه هان
 را بيل کړو نو گڼو شکلونو کيني ئي هان څرگند کړو . او
 پيه خارجي سطحے ئي خپل گڼ شمېره تجرباتي تصويرونه
 را بيل کړي . ولي د خينو تصويرونو تجربتي او د خينو تجربو
 تصويرونه پکيني لکه دکافي د بت پيه هائے ولاړ پاتي
 شو . او د ارتقاء هېڅ تحرک او تموج پکيني را پيدا نه
 شو . چي حيثي ئي اوسن د تاريخي حوالو نه سلوا هڅه

ہم نہ دے پاتی شوے . ولیٰ حنیٰ اہخونہ ئیٰ نہ
 فقط ارتقاء سرہ مخ شو بلکہ دخیل پر مخنگ سفر د
 دنیا گت گت تہ ور اور سول . خو چونکہ دغہ صورتونہ
 ہم د دنیا نورو رتبو او ادبیاتو سل پہ سلہ خیل نہ
 کرل او دخیل مزاج او استعداد تر مخہ ئیٰ پکینی ضروری
 بدلون او خیل خان سرہ مناسب سمون راوستلو حکہ
 نو پہ ہیٹی سطحی ئیٰ نور ہم کن اشکال او تماثل مخی
 تہ راورل چی د وخت بدلدونکیو ساعتونو کینی
 حینو خیل خانونہ ژوندی اوساتل او حینو لکہ د
 سمندر د موجونو د سفر پہ لارہ کینی خیل وجود
 او بایلولو .

دہائیکو دہیٹی تاریخ احاطہ کول یقیناً یو دہر
 وخت غوشتونکے عمل دے . حکہ نو دتہ د عالی
 ادبیاتونہ او خاصکر د مشرقی ادب نہ دہائیکو یو خو
 نمائندہ ہیٹی نمونی ورا ندی کولے شی .
 دہائیکو د دری مصرعہ ایز تعین نہ ورا ندی پہ
 عالی ادب کینی د یو مصرعی ہائیکو کافی ، دغہ رنگ د
 دوو مصرعو ہائیکوکانو ہم سرو نہ راپور تہ کرل . او
 تردی ساعتہ پکینی طبع آزمایی کبزی . خو داسی صورتو
 دہائیکو بنیادی ہیو لے سرہ زیات سمون نہ خوری .
 لہذا د بقاء پہ حقلہ ئیٰ خہ وائیل ہم دہرہ گرانہ دہ .

البتہ دُنسُونِي پيہ ڊول تَرِي نہ مثالونہ وِراَندي کِڀِي۔

” دَ يَوِي مَصْرَعِي هَايِكُوڪَاڻِي “

ترجمہ ۱: یو لوکی دہ چي پيہ پار کنگ راکوز پڻي گورہ

(ايکيسز روٽيلہ)

ترجمہ ۲: باران پيہ هرہ کڀي

(کوردن ڊين سوويل)

۳: دَ کِرَہ مار دَ سَ اسمان دے زما

(محمد اياز غزل)

۴: دَ تَعْبِيرُونُو لَار کِڀِي ورکِ شَمہ زہ

(شکيل احمد ناياب)

۵: خُو پِلُو شُو زما دَ سَتَر کُو نَظَر هَم يُو رُو

(اظہار اللہ اظہار)

پيہ دِي ٿو لو مثالونو کِڀِي دَ هَايِكُو داخِلي مزاج

پتہ پتہ پڻي کوي. تصوير ونہ پکڻي جو پڻي - دَ

فطرتِ حادِثِي او دَ تَغْيِيلَ رَنگُونہ پکڻي تر غارہ اوڻِي۔

وِڻِي دَ شَعُورِ پيہ سَمندر کِڀِي لَهْفِي غور حُنگَ نَ رَاوِي۔

دغہ سبب دے چي دلته تصوير ونہ يو اڻِي تصوير ونہ

او عکسونہ دي. حرکت هَم پکڻي محسوس پڻي. خود

فکر وِراَندي منزل او دَ نَتيجِي کو ٿِي مرحلي ته ذهن

ڇو پيہ گرانہ وِرسوي. او پيہ خپلہ داسي وِڻِي چي

زموڻن دَ فني تڪميل زاويي پيہ نامعلومہ لاره کِڀِي

ورکي شوي دي . مونن نيمگري نيمه خوا يو .

”دوه مصرعه ايزي هائيگوکافي“

ترجمه: د جنوري ورهه تاريخ دے
د جي گوکي لا تر اوسه جي دينه

(باب بولدمين)

”ع۱: ستا لومپه که ي رانه وره
زه به خيل خان په اباسين لاهوکومه

(اظهار الله اظهار)

”ع۲: ما باندې ستا سترگي پلا گدافي دي!
گني نو اور به په ټول کلي پوري کړوما

(اظهار الله اظهار)

کيدے شي دلته خني اعتراض کونکي داهم اووايي
چي ورهيني دوه هائيگوکافي خود ”يا قربان“ د التزام
نه يو خواته بښي د پښتو ټپي دي . او که چرته هائيگو
داسي وي نو بيا ټپه خه بلا ده خو ولي هائيگو په خيل
خان کښي د پښتو د ټپي خواته هم لري . هکه نو د
ابلاغ د اسانتيا په خاطر او د تفهيم او وضاحت
دپاره د ”باب بولدمين“ دوه مصرعه ايزه هائيگو د
ټپي په هيت کښي ترجمه کړے شوه . دويم مثال د
ورمبي په تتبع او مرسته کښي راوړلے شو البته

درېمه حواله د هائيگو او د پېي د صنفې تفريق په
خيال راوړل شوه. چې گڼې چرتو د دواړو صنفونو
هيتي امتياز يو بل کښې کېږ وډ او ورک نشي. او دا
هم چې حې نادان معترضين په مثال د اصل گمان
کښې بيا چرتو د خپل سر وېسته را اونه شو کوي.
او نوي ماتونه راجور نه کړي.

بهر کيف دوه مصرعه ايزه هائيگو د يوې
مصرعه ايزه هائيگو په مقابلو کښې زيات فعاليت
په دې لري چې تصوير د تصور په لاره روانه وي
ولې پښتو ادب سره سره په عالي ادب کښې د درې
مصرعه ايزه هائيگو د تخليق رجحان منگولې کلکوي
لگيادې حکه نو ورو ورو دوه مصرعه ايزو هائيگو
هم خپل نقشو نه پيکه او ت کړي دي. او د سفر نه
ي د ستومانې گردونه راتاوشوي دي.

درې مصرعه ايزې هائيگو کافي د هيتي تنوع او
ساختياتي اختلاف باوجود خپل حقيقي روح ته زياتي
ورنږدې دي. حکه يې خو د تجرباتي پېښو باوجود ښکاره
مقبوليت هم موندلې دے. هائيگو چې د هيت او ساخت
کوم پېژندلې شکلونه ځان سره راوړلي دي. دلته
ترې نه يو خو د مثال په طور وړاندې کولې شي. د
درې مصرعه ايزې هائيگو يو قدم جاپاني شکل

اوولس سېلابيز شکل دے . په دې کښې اوولس چپې
 د ۵ - ۷ - ۵ په ترتيب سره راځي او خپله تخليقي او
 هنري اکاڼي جوړه وي .

په اردو ژبه کښې د ضروري ذخافاتو نه يو
 طرف ته د اهاښکو د "بحر متدارک" دې ارکانو
 سره سمه راځي .

فعلن فعلن فع

فعلن فعلن فعلن فع

فعلن فعلن فع

ياد موسيقي د دې ارکانو په مرسته سرته رسي .

سارے گاما پا

سارے گاما پا دراني

سارے گاما پا

مثالونه ۱-۲

خوب مي ليدۀ شه

نه راته يادېږي اوس

شوه ي تعبير ته

(قاسم محمود)

بس شو زما وار

۱۲۷

مينه ويني ويني شوه

ورکه مي کره لار

(فادم خټک)

ع ۱۳

په ټال ټي ټانگي

ټني زره سټري ټيغلي

اور ته وردانگي

(اظهار الله اظهار)

ع ۱۴

يو خوب او خيال دے

کارغه زده کړے کله

د زرفي حال دے

(اظهار الله اظهار)

دا انداز د پښتو ژبي بنيادي آهنگونو او صوتياتي

نظام سره سمون نه خوري. لهذا په پښتو ژبه کښي

ي لاتراوسه د تخليق باوجود هڅه مقام نه دے تر

لاسه کړے. بله دا ټي ټي په دريو مصرعو کښي ارو مرو

او ولس چي ټي ټي يا ولس چي ټي په دريو لنډو

او بدو ټي کله شوو مصرعو کښي بنديواني کول يو

طرفته يقيناً يوه ضروري ده ولي هم دغه هنر د

د تخليق په فطرت ناروا اثر هم غورځوي. او يو

ميکانيکي او مصنوعي فضا را جوړه وي. کم از کم د

پښتو ژبي تر حده خو دري صورت تصنع کښي هڅه

شک نشته اوس که ټوک په دي ترتيب کښي د تخليق

صحت په ځان ساتلي شي. نو بيا خو پکښي هڅه عب

نشته خوداسي ټي ټي دا دري به شري نه شي.

دلته د درې مصرعه ایزه هايڼوگانو يوڅو نور
شکلونه هم اوويني .

ع ۱ اوځانده

که خوښه دي وي (۳-۵-۳)

اوژارپه

(شکيل احمد ناياب)

ع ۲- او مننه

زما خبره (۳-۵-۳)

دوبابه شه

(محمد اياز غزل)

ع ۳ ستانه به زار شمه خو

که دغه حال وي کله (۴-۴-۴)

ستانه به زار نه شمه

(محمد اياز غزل)

ع ۴ زما دکور بنديان خودومره هم خاموشانه وو

اوس خوزما هاغه معصوم بچي هم حال دادے چي

زه ئي په زوره تخنوممه خونخندا نه وړي

(اقبال حيدر) (۱۶-۱۶-۱۶)

ع ۵ ستوري رانگارم پلوشو کښي د ژوند

ستا بناسته نوم د رنگينو لولکوپه وزرونو ليکم

چي د وړمنو قلم راواخليمه زه

(اقبال حيدر) (۱۱-۱۹-۱۱)

۱۲۱ دا د سحر خاموشي
 خود بناخونو منځ کښې شور کوي نن
 يوه يواځې پاڼه (۷ - ۱۲ - ۷)
 (جے . ډبليو پيکټ)

۱۲۲ سيني د پېغلو د لاسونو سره هم پورته شوي
 داسې بڼکار پېښې کښې (۱۶ - ۷ - ۱۶)
 يوه پرده باندې کلونه راټوکېږي رږي
 (روډ ويلموټ)

۱۲۳ د لولکونو به ډولې جوړه کړم
 زه به رنگونه د سپرلو ټول پېجرکه درولم
 تابه بوخم لېونې (۱۱ - ۱۶ - ۷)
 (اظهار الله اظهار)

۱۲۴ مخې رانه مه اړوه
 لکه د سپينکي شان د اورنه الوتلي مه
 تاله راغلي مه (۷ - ۱۶ - ۷)
 (اظهار الله اظهار)

۱۲۵ اوگوره
 زه د خپلو سپورو په اوږو باندې سورلي کوم
 تاسره سيالي کوم (۳ - ۱۶ - ۷)
 (محمد اياز غزل)

ع ۱ : د پوډريانو د ژوندون قصه بيه تاته كوم

زما جانانه (۱۶ - ۵ - ۲)

کينه

(شکيل احمد ناياب)

دغه رنگ د موضوعاتو يا عنواناتو د لاندې ليکله
 شوي هايکو کافي او د مسلسل هايکوگانو مثالونه هم
 له نظره راتپريږي چې د تجسس فقدان پکښې
 محسوسېږي. داسې هايکو کافي قدم په قدم خپله
 موضوع وړاندې بولي او د گڼو تصويرونو رنگونه
 پکښې د يو مرکزي تصوير حهره راښکاره کوي خو چونکه
 داسې هايکو کافي د هايکو جامعيت، اختصار او علامتي
 پېر ايښي ته زيان ور رسوي. ځکه ترې عام طور سره
 تخليق کونکي ډډه کوي. او يو بدعت ټي گڼي.

دغه رنگ د نثري نظم په رنگ ځنې تخليق کونکيو
 نثري هايکو کافي هم ليکلي دي. چې په درېو کرښو کښې
 خپله افسانه سرته رسوي ولي داسې هايکو کافي له
 آهنگ او عنايت نه معرفي وي ځکه د پښتنو د ذوق تنده
 پرې نه ماتېږي داسې برېښي چې د نثري نظم په
 رنگ به پښتانه د نثري هايکو معاني صورت خپلولو ته
 تيار شي ولي د موضوع ترغځه د نثري هايکوگانو
 يو شو عکسونه ځکه وړاندې کول شي چې د هايکو

هيٽي سفر اندازہ ترې هم اوشي. او د قاريڼي ريكارډ
سمون هم سم شي .

” مثالونه “

ع۱ زه د خپل کور په چت ملاست نيم
توره شپه ده د اسمان ستوري شمارم
خوداسې بنکاري چې ترې ستا غمونه ډېر زيات دي
(شکيل احمد ناياب)

ع۲ دکړه مار د پاسه يوسف خان شوک دے
تانه پته ده چې لغه هم غزل دے
مينه د قالبونو پروا داره نه وي
(محمد اياز غزل)

ع۳ ستوري زما د خپو بناپونه دي
دا ټول به زه په يوه هنر را يوځاے کړم
اوستا د زني حال به ترې نه جوړ کړم
(اظهار الله اظهار)

په دې موقع دا صراحت هم ضروري کيږي چې
په عاليې ادب کې همدغه رنگ په مشرقي ژبو کې د
هايکو د مخلوط بحر و نو تخليق هم مخي ته راغلي دے
خو پکې د اهنکو نو سمون سم نه دے ځکه
يې يواځې په يادولو اکتفا کيږي. مثالونه يې نه شي
وراندې کولے.

دا د هائيكو د هيتي سفر يو شو پراوونه وو. خو
 خه ته چي پښتانه هائيكو وييلے كېږي. هغه ددي ټولو
 هيتونو نه خاڼته بيل كړه او خوند رنگ لري
 پښتانه هائيكو متوازي الاوزان هائيكو ده چي هره
 مصرعه ي بلي سره برابر او پيه ترنم او اهنگ كښي
 تر لے شوي وي. چونكه دي هائيكو كښي مصرعي لنډي
 تنگي يا اوږدېږي لنډېږي نه هكه ي د پښتنو منصفانه
 ذوق خوښوي. دا ساختياي سلسله د پښتنو د موسيقي
 سره هم سل پيه سمه ده. او حافظه ي هم پيه
 پوره تيزي قيلوي. خو دلته دا وضاحت هم ضروري
 ده چي پښتانه هائيكو يواځي د درېو برابرو مصرعو
 تکرار هم نه دے. بلکه د يو خاص يو ولس سلابين
 بحر د التزام نامه ده. چي د رزميه بحر و نو دي
 ارکانو سره لږ ډېر مماثلت لري. ارکان دي.

“فاعلاتن مفاعلتن فعلن”

پيه هيتي اعتبار پښتانه هائيكو د خاص يو ولس
 سلابين ردهم سره هكه او تر لې شوه. چي پري د
 پښتو هائيكو ليكونكيو خان خان ته اجتهاد او اجماع كړي
 ده. او پيه پښتو ژبه كښي چي تر دي ساعته خومره د
 هائيكو كانو مجموعي معني ته راغلي دي غالبه او درنه
 برخه ي هم پيه دغه خاص اهنگو نو كښي وجود موند

دے۔ او بیا پری دڙینتنو اولسی زوق پوره پوره اعتماد
هم کړے دے۔

دڙینتنی هایکو په دغه خاص هیئت کښی پچی کوی
مجموعی مچی ته راغلی دی. پکښی د ښاغلی اسماعیل گوهر
”سکا“ د اظهار الله اظهار ”راته غور و نو کښی ښکری
شرنگوی“ ”کالږی د کل په لاس کښی خوند نه کوی“
اودا مجموعی ”ستا د خوانتی تصویر په خوب اوده دے“
دغه رنگ د ښاغلی چاکر دیدار یوسفزی ”نسکوری لپی“
د پروفیسر نواز طاهر ”خوبونه خیل کلی کښی“ د ښاغلی
ناهد سکر ”خیلو خوبونو له تعبیر لټوم“ داسی د
ښاغلی محمد ایاز غزل د هایکو مجموعی ”د ښایستونو
د صرا وریځی“ اود شکیل احمد نایاب ”پلوشی“ هم
په گوته کړی شوی بحر کښی د تخلیق د مرحلونه راتپری
شوی دی۔

د هایکو په داسی هیئت دڙینتون قام درې طبقی
متفق دی پچی پکښی مشران، خوانان او ښاغلی شاملی
دی. حکه دغی اتفاق له د اجتهاد او اجماع نامه ورکول
عین روا داری ده. او دغه خاص یوولس سیلابیزې
هایکو کانی ښینتی هایکو کانی کنل ښی بی خایه نه دی.
په دی خاص تناظر کښی دا یو څو هایکو کانی اولولی.

ع۱۱ زرہ می تنہا کی شی لوخہ اوکری
 پوہر چي اوٹکی توریالی د وطن
 د خور د سر لوپتہ ہم خرٹوی

(شکیل احمد نایاب)

ع۱۲ یوی گوجری تہ لھکولو ویل
 تا یہ یو ورٹی سندر لاهو کری
 مور دی یہ پیو کبی اوبہ گروی

(محمد ایاز غزل)

ع۱۳ د داسی خلقو پہ ولقہ کبی دے ژوند
 چي یہ نصیب ی د سپر لوزبکہ دہ
 خوبیا ہم یی یہ اسمان لاری توی

(ڈاکٹر دیدار یوسفزی)

ع۱۴ چا راتہ وے چي د سپر لی ورٹو کبی
 لھغہ تر لری گرتی ساکو پی
 حکہ پتہی کبی می شرسم اوکڑل

(اسماعیل گوھر)

ع۱۵ د لھپتال لھغہ منجوسہ گری
 می نہ لھس بزنی چي تا ماتہ اووی
 ”خپل خان می بایلو تہ می اوکتلی“

(پروفیسر محمد نواز طائر)

ع۶: دا خندا کانی ئی فریب وی لهی
دَ وخت مچنه کینی دل کپری مدام
دَ ادم زویه ماته سپک مه کوره

(ناهیید سحر)

ع۷: لوخی چی کچن کینی گنده پاتی شی
راشی په ژبه ئی صفا ستره کپری
زما دَ بِنی نه پشو پاکه ده

(ظفر خان ظفر)

ع۸: دَ محبت له عظمتونو نه زار
چی دَ زامنو ئی ورونه جوړ شی
میاندی په سین سر گدا کانی کوی

(اظهار الله اظهار)

ع۹: په شرق دی اولگی رسمونه دَ بنار
چی دَ کپری کپکی می بپرتاه کوله
ما دَ هوسی کت کینی مپلو اولیده

(اظهار الله اظهار)

بهر حال دغه خاص هیئت کینی دننه هم حتی
تجربې په نظر راجی - پورتنی واره مثالونه دَ معری
هایکوکانو په زمرة کینی راجی - خو په دغه
معلوم چوکات او هیئت کینی متقی هایکوکانی هم لیکل
شوی دی - چی په دری مصرعو کینی ئی ترتیب اوږی

را اوري يا وړاندي ورسټو کښي. د مثال په طور
 داسې يو ولس سېلابيزي مساوي الاوزان هايکوکافي
 شته چې وړمبني دوه مصرعې يې په قافيه کښي تړلې
 شوي دي. او اخري مصرعه ورسره په اهنک کښي
 برابره وي خو معرّي وي. دغه رنگ اولني او
 اخري مصرعه د قافيو په اهنکو نو کښي راټوله
 وي. ولي دويمه يا منځني مصرعه د قافيه نه
 ازاده وي يا اخري دوه مصرعې د قافيو په لړۍ کښي
 سللې شوې وي. او اولني ددغي قدغن نه خلاصه
 وي. داسې مثالونه هم شته چې درې واړه مصرعې
 پکښي هم قافيه او هم ردیف وي. خو کومه يې ساختگي
 چې په معرّي شکل کښي موندل شي. عموماً ترې دا
 نور واړه صورتونه په خه نه خه حوالې سره
 عاري وي. بهر کيف دلته د وضاحتي ترتيب سره
 سې هايکوکافي را نقل کښي.

”مثالونه“

۱ ارمان په غښ کښي د ارمان ورک شولو

مانه د لاس کرښو کښي هان ورک شولو

د زړه درزاد پسي اوس لاړ چرته شم

(اظهار الله اظهار)

ع۲: ما پکڻي عکس د لپونتوب اوليدۍ
 په سوچ کښي درکه شوه د ژوند ائينه
 زه ځي بيدار شومه، ما خوب اوليدۍ
 (اظهار الله اظهار)

ع۳: دسترگو تور دي د غزل مطبع کړم
 داسي راتول راتول تقسيم شومه زه
 لکه د کاني په مينځ نيم شومه زه
 (")

ع۴: دوخت رفتار لا او درولې شي شوک
 داسي په وړاندي زمانه لاره شي
 ځي ائينه دانه وانه لاره شي
 (")

ع۵: زنجير موکې، موکي زنجير او خورۍ
 تعبير ځي خوب، خوب ځي تعبير او خورۍ
 نن دي وينورانده تصوير او خورۍ
 (")

دا حقيقت د ځي ليک د تخليق په پمانه خپل
 اعتبار اونه بايلي نو بيا ځي د هيت د وجود او ثبوت
 د پاره د هڅې خارجي دليل جواز نه رامېدا کښي
 خو د ظاهر ستو نظر لندنگ وي. او د هر څه
 د پاره يوه ټاکلي شوي پمانه او فرم غواړي. او په

دا حقيقت دے ڪه جاپاني هائيڪو پڻتو ته راڻي نو
 ڊپنتو ڊوڊ دستور ڊ لائڊي به ڊي هيٺ ، ساخت
 او معيارون او پيمانو ڪڻي لازمي بدلون راڻي . ڪه
 ڇي جاپاني ٿيه ڊ خپل مجموعي مزاج او صوفي نحوي
 او صوتياتي جو پڻت پاه اعتبار هم ڊپنتو ٿي سره
 اڀيڪه نه لري او س ڪه پڻتانه هائيڪو تخليق ڪوي نو
 پاه هيٺ ڪڻي به ڊي ڊپنتو ٿي او ڊپنتون قام ڊ
 معروضي حالاتو پاه تناظر ڪڻي ڪي او زياته خامخا
 راوي . ڪه ڪه پاه اساليسو ڪڻي دغه بدلون رانسي
 نو بيا دا ٿوله سلسله هسي يوه لوبه ٿوقه شي ڪه
 نو داسي عناصر و له پڪار ڊي ڇي ڊ نور و ڊناپوهي ڊ
 فڪر نه زيات ڊ خپل مرسپن او مرغين ذوق جاج
 و اخلي او ڊپنتي هائيڪو ڊ تحريڪ مڃي له ڊي نه راڻي
 ڪي نو ڊ غور ڪونو پاه ڊي سمندر ڪڻي به لڪه
 ڊ گنگري لاهوشي .

ڪي ليڪونڪي ڇي پڪڻي بناغلي اسير منگل ، بناغلي
 اباسين يوسفزي ، بناغلي روبان يوسفزي ، بناغلي
 غازي سيال ، پروفيسر محمد نواز طائر او رحمت شاه
 سائل پاه اولني قطار ڪڻي پاه نظر راڻي . پاه ڊي بحث
 ڪڻي هم لوستونڪي تهر باسي ڪڻي ڇي هائيڪو ڊ جاپان
 نه نه ده راغلي بلڪه پاه پڻتو ڪڻي ڊ ڪاڪري غاري پاه

شکل کڻي وڙاندي نه موجوده وه. دا خبره غير
 تحقيقي، غير منطقي او غير اصولي ده. غير تحقيقي به
 دي ده جي مون سره ڏکاکري غاري ڏ ارتقاء لهن
 معلوم تاريخ نسته. فقط ڏيوڻو خورو ورو وراستو
 اوگرو ورو نمونو به لاس راتل ددي خبري دليل
 بنجي نهي ڪڍي. گني جي هائيگو به ڏکاکري غاري
 نه راز ٻڌي وي. داستايلي بناغلي خودومره پوري
 وائي جي ڏجاپان هائيگو هم ڏڀنتو ڏکاکري غاري نه
 راپدا شوي ده. ڪمال دے ڏهائيگو ڏ صنف يو معلوم
 تاريخ دي جي ٿولي دنيا ته بڪاره دے. او به پوره
 تواتر سره ڏ ابتداء نه راواخله تر دي دمه پوري
 رارسيدلے دے. او حال دا دے جي ڀنتو ادبيانو لا
 تر اوسه دا هم نه دي پيڙند لي جي ڏکاکري غاري ٿه
 ساخت، ٿه تاريخ او ٿه ٿه هيتونه دي. او ڏ
 کومو خاص موضوعاتو احاطه ڪوي يا به ڪلاسيڪي
 شاعرانو کڻي دا ڇا، ڇا تخليق ڪري ده. او دا هم جي
 ڪاکري غاره او هائيگو به هنري او هيتي حوالو ڏ
 يو بل نه به ٿومره فاصله دي. ڪه چري دا ڏوئي
 شي گني جي داد هائيگو اضافي ڪنٽريبيوشن دے. جي
 به ڀنتو کڻي ئي ”ڪاکري غاري“ را او وڀتلي نو بي
 ڇايه به نه وي. گني جي ڀنتي هائيگو ڀنتانه ڏ

خپل ماضي د ورکو نندارو تماشو ته راپارولې دي -
 (اوداهم د هاييکو کمال دے چي پښتانه ئي يو واري بيا
 په تپه مين کړل) -
 د "هاييکو" او "کاکري غاري" رايو خائ کولو
 دعوي غېر منطقي په دي حواله ده چي "کاکري غاري"
 خه ادبي صنف نه دے - بلکه د اولسي لوبو پوقو
 دونهرو ، ارونو اود لفظي او ذهني کرتبونو حيثت
 لري - بل ئي رواح دومره کم پاتي شوه دے چي اکثر
 پښتانه پرې په خپله هم د سره نه رسي - د سوچ
 مقام دے چي په کومو داوونو پيچونو کښي پښتانه
 په خپله تېرو ئي - نو جاپانيان به ترې نه اخر
 څنگه اثر واخلي او بيا به ورله لا د يو ادبي صنف
 مقام هم ورکوي - حقيقت دا دے چي د جاپان اود
 پښتو ادبي تاريخ داسي لښځه ثبوت هم نه لري چي
 گني دغي مفروضي ته پرې تقويت ور اورسي - اوس
 که چرې جاپانيانو د پښتو ادب نه خه استفاده کول
 هم غوختل نو د پښتو ژبي نور معلوم صنفونه نه
 وو چي د کاکري غاري غوندي مجهول څيزونو پورې
 به اختل - دي لږ کښي د قلندر مومند صبا رائے ده
 چي پښتو ليکونکيو له نه دي پکار چي د هر راتلونکي ادبي
 صنف چرې دي په پښتون ثقافت کښي د کتلو ضد

اوکري - خاص کر چي لهيڻي قرينه پري هم شهادت نه کوي -

د ”کاکري غاري“ او ”هايکو“ د اتصال او يووالي دا دعويٰ اصولي پيه دي ده چي د ”کاکري غاري“ او هايکو تر منځه دومره ظاهري، باطني، لفظي، معنوي، منطقي هيټي، شعري، خارجي او داخلي لري والي پروت دے. چي د دواړو رايو ځان کولو عمل د جهل مرکب په دريږه کني راجي اوس که د ذوق خاوندان د هايکو هيټي ادلون بدلون ته يو نظر هم وراوگرځوي نو ددغو ياد بناغليو د راجوري کري شوي دراجي دراپ سين به په خپلو سترگو اوويښي -

اوبيا په تيره تيره بناغلي رحمت شاه سائل په دي حواله دومره خطرناک حد ته رسېدلي دے چي د سياق اوسباق نه يو خوا ته د پښتو د ميسري شاعري د خزانې نه د دريو دريو مصرعو خود ساخته اکايي جوړوي. او د هايکو عنوان ورله ورکوي که د بناغلي وس اورسېده نو د پښتو د کلهي شاعري نه به د څه وړاندي ورستو د مصرعو په خارجولو او په څه ضروري تحريفونو او اصنافو هايکو کافي راجوري کري. دا رښتيا دي چي چرته هم د علي او ادبي تحقيقي لاري بندي وي. نو بيا هم داسي ناروا او ناشوني کيږي

خو شڪر وِستل پڪار دي. چي پڻتانه اوس په ڇا هم
په پتو سترگو باور نه کوي. سائن صاحب ته دي
معلومه وي چي هائيگوڻه د گنجي لپوني مينه هم
نه ده چي هر کس او ناکس به پکڻي دخيلي برنجي
تر لاسه کولو خوبونه ويني.

بهر کيف د ظاهري هيت نه يو خوا ته هائيگو
يو داخلي صنف هم دے چي د لسو ژوند او د ژوند
لسي د جمال د احساس د لاندي په ژورو تخليقي تجربو
کڻي رانگارِي. دا صنف د بناڪاره وضاحتونونه خائنه
يو بيله د رازونو لار را اوباسي. لکه د غزل د صنف
هائيگو هم د رمزيٽ، اخفاء، اشارو، کنايو او استعارو
په ڙيه خپل پيغام يل ته ورسوي. دا صنف دخيل
ورک داخل نه د انکشاف ساعتونه رازين وي. او د
موجود نه زيات محسوس ته پام ورگرځوي. دا
رښتيا دي چي هائيگو يو ادبي صنف دے خو هائيگو د
يو سپڻجلي تهذيب او کوټلي تمدن نامه هم ده.
هائيگو د رنگونو او تصويرونو هنر دے. خو د
ژوندي تصويرونو هنر چي خائنه د جهان خواره
عکسونه راستنوي گني چي هائيگو د متحرکو تصويرونو
خاموشه ڙيه ده او د ژبي د خاموشيو گويان انځور دے.
د هائيگوگانو رانه تصويرونه که مون له څه

جوابونه را کوي اوڅه رازونه راته وايي نود
 شونډو په سر راته څه سوالونه او ټپوسونه
 هم کوي. هائيکو د تاش يو غورځنگ هم نه دے بلکه
 د يوې زورورې تخليقي لمسي او باطني تجربي يوبتاسه
 او هنري اظهار دے. دلته لمسي تصويرونه کېږي او
 بيا دغه تصويرونه د نسلونو په تاريخ د انسان
 په نفياتي او د موسمو تو په بدلون رابدلون او
 د تهذيبونو د زمانو په ټيټ او لهک کېږي ورکېږي
 او ښکاره کېږي، ډوبېږي او رابرخپه کېږي او
 د انسان ذات او کاستات ترمنځه فاصلي په مينه
 مينه او باسي. معاشره په خپلو کړو وړو او خدوخال
 کېږي په هنر هنر راښکاره کوي.

ددې نه اگاهو چې د هائيکو په موضوعا سرسري
 خبرې او کړې شي لوستونکو ته د مغربي او مشرقي
 ژبو د ځينو هائيکوگانو ترجمې په دې غرض ور
 وړاندې کېږي چې يو خو ورته د هائيکو د افاتي
 تخليقي اندازه اولگي او بل په دې وسيله د مختلف قامونو
 د سوچ د انداز نه هم خبر شي. دغه رنگ د هائيکو
 په مختلفو ژبو اثر او د مختلفو ژبو د هائيکو په ساخت
 او موضوع د غور زېږدي اشاراتو لپره ډېره اندازه ورته
 هم اوشي او بيا د پښتو ژبې د فراختيا، مېلمستيا، اظهاري

قوت او جوهر پسته ورته هم اولکي اودغه رنگ په
 دي بهانه د دنيا د نورو ژبو او پښتو ژبي د هايکوکا
 نه خو تقابلي عکسونه هم دوي ته را وړاندې شي او
 دا شعور ورته حاصل شي چي د پښتو هايکو ساخت او
 هيت ولي د دنيا د نورو ژبو نه خائنه او بدل دے
 يا دغه رنگ پکار دي .

د انگرېزي هايکوکانو د پښتو ترجمي

۱

The baby ته دې ماشوم چي ته نه گوري چي
 sucking his Thumb خومره په مينه کله کوتاه روي
 Moon gazes سپينه سپوږمي ئي ديد نو نه کوي
 (Tom clausen)

۲

First snow د موسم واوره ورپدل شروع شو
 gathers د انغري نه گير چايسه گوره
 all in نن د يارانو محفل بنه گرم دے
 (Barbara Ressler)

۳۰

۳۱

In a swing اچي په تال باندي جوته او خوري او
 The widening eye بياراته او خاندي دشو نږو په سر
 of the smile ډک د موجونو سمندر شمه زه
 (John Thompson)

د فرانسيسي د يوې هايكو ترجمه

۳۲

vent dérangé, هواته او کوره پاکله شوله
 on dance at 'orage د طوفانونو په اوږو الوخي
 e' est nuageet dobatā ستا لويته او د اسمان وړخي

د عربي ژبې هايکو کافي او ترجمې

۳۳

د روغ دي ټولي د دنيا دا ويري
 که ډي رښتيا د کائنات اوليدل
 دلته لويي ټوله الله لره ده
 کذب کل الخوف کذب
 الحق الحق في المعالم
 الله اکبر الله اکبر

(مترجم پروفيسر عظيمه جليل عرب)

ع۶

چرتاه چي حُماه راتاه وړاندي ته ئي
 په بهره لاره هر کو ټپير قسم دے
 د الله هو يو هنکامه جوړه ده
 في كل مكان انت يا رب
 اي زمان اي مكان
 يزوي الصوت الله هو

(مترجم پروفيسر عطيه خليل عرب)

د فارسي ژبې هايکوگانې او ترجيې

ع۷

اوښکې مې کې کې او س توښېږي	گره کم کم است
بلا موده او شوه زما دننه	از زمانه يا در دل
د يو موسم حکمراني جوړه ده	یک رنگ موسم است

ع۸

داني باران د پشکال داسې وو	باران امسال
د اونو پانې زعفراني شوي ټولي	زرد پريده برگ دل
او ديوالونه مې دکور راشنه شو	سبز شد ديوار

دسندهی های کوفی او ترجمی

۹

غرونو ته او کوره لشی غبنه کوی
خوچی ازار ورپی شوکے نو
اوس دپیرو عذاب انسان دل کوی
گم صم تیا کُصار
ما کُن کی پیتر صین پیا
صد بن جا ازار
(اقبال حیدر)

۱۰

لھی نه خان له تندی اوژنی ته
ورپی لبغوندی لپون خو اوکړه
نود او بوچینه هم دله کبی ده
یاتی جا جهرتا
گولٹ سان ملی ویندا
منان مرو پیا سا
(اقبال حیدر)

د بلوچی های کوفی او ترجمی

۱۱

دا زپه می لھی بی قرار دے کبی
دهر موسم په زپه دا نغمه ده
دمتزلونو سپوری لری نه دی
بے قرار انت دل
موسم انت و دارانی
دورنه لت منزل
(پروفیسر غنی پرواز)

۳۳

۱۲

زہُ ہم دَمینی دَ احساسِ قیدی یم ہرے ہنریک آن
رالہ کہ غم کہ خوشحالی را کوی دردِ بخشیت کہ دشی
ہرچہ چی غواری دجانانِ خوبندہ یاریہ کو لیگ انت
(ڈاکٹر علی دوست بلوچ)

دِ پنجابی ہائیکو کافی او ترجمہ

۱۳

پر پردہ دَ سپور و تماشہ نہ کوم
زہُ دَ ختلی نمر رنہ تہ و لی
دومرہ دَ لاندی نہ نظر او کرمہ
ڈھلے سائے دے دل میں کیوں تکی
میں بلندی ساں اینواں کیہہ وہندی
میں تے یا نں ساں چڑھے سورج دی

۱۴

خلقوتہ تکی دَ وفا زوتوم
اوس کہ زما نہ ہم جفا او شولہ
خُان لہ بہ یو چہ دودہ سزا و رکوم
میں سبق دینی آن وفا واں را
میتھوں ہے بے وفا فی ہو جاوے
دونی ملنی این فرسزا مینوں

ددي مثالونو په رڼا کېنې يقيناً چې د ژبو د تهذيب
 فرق به په لوستونکيو منکشف شوه وي. او دا
 اندازه به ورته هم لگېدلې وي چې د دنيا ثقافتونه
 په کوم نقطه رايو هائے کېږي او په کوم پړاو
 بيلېږي.

بي حايه به نه وي که د جاپان د ځينو نمانده
 هايکو نگارانو د يو څو هايکو کاتو ترجمې هم په دې
 مرحله رانقل کړې شي چې لوستونکيو ته دا شعور هم
 حاصل شي چې د جاپان زمکه او پښتنه خاوره خپلو
 کېنې څومره ثقافتي فاصلي او جذباتي اړيکي لري.

ع ۱۵: اوبه په غځه رابېداري شولي

نن چې ناسايه يو اوده تلوته

يو د چيندخي جي ټوپا او هه

(باشو)

ع ۱۶: څومره بي کچه زړه راښکون دېکېنې

دا د دوو غرونو منځ کېنې لاره چې ده

د بېنفتي کلونه خاندې پکېنې

(باشو)

ع ۱۷: بڼي ورک ورک وومه يواځې وومه

چې مې يو اوجه ښانکه ماته کړله

د زړه د خلاصه مې ژرېلې دي نن

(شکي)

۱۸ع دَ خاموشی را خور جاو دَ پکڻي
دَ چيند خانو اوازونه واوره
يو الله هو او الله هو دَ پکڻي
(بوسون)

۱۹ع که دَ ما بنام تياره خوره شي نوخه
ا نرگسي سترگي جي اورا ونيسي
دَ زرّه پيه لارکڻي جي ديوي بلي شي
(بوسون)

۲۰ع ته دَ مارغانو وپنا واوره کنه
واڻي جهاز هو اکڻي پورته شي او
خيلو وزروله رپا نه ورکوي
(يا ماگو جي)

۲۱ع ورخه زمونڙه پيه سر اور وروي
دَ شي مو وڙني حارثي دَ فراق
پيه کومه لاره باندي تگ اوکري ٿوڪ
(سانتوڪا)

۲۲ع ماسره مل زما خوبونو کڻي ده
سترگي جي پتي کيم بشڪاره ئي وينم
هغه زما نه جدا شوي نه ده
(سانتوڪا)

۱۲۳ع واوره 'هوا او د باران شرقا وے

د جدایی یہ دی موسم کبھی راشہ

چی قافلہ سره ملگری شو مونز

(اِسّا)

۱۲۴ع اُف دا سین بڈیرے بودا اووینہ لب

چی سروھلے یر وھلے گھرچی

یہ ادیرہ کبھی تری نہ لدر ورکہ دہ

(اِسّا)

کدے شی چی ختی د وھم رنخوران دا ھم وائی چی

دا نمونی ھسی بی خایہ راورے شوی دی . خوربتیا

خبرہ دادہ چی یہ دی حوالہ پنتا نہ لوستونکی یہ

ورمبھی خُل د ھایکو عالی تھذیب سرہ پیرنندگلو

ترلاسه کوی . او بیایہ دی پیر ایی کبھی لوستونکو

تہ دا ھم خود لے شوی دی چی ھایکو خومرہ سنجیدہ

تخلیق دے او د خومرہ تخلیقی زارہ چاودون غوبتونکے

دے .

پاتی شوه دا خبرہ چی ھایکو د کومو موضوعا تو

احاطہ کوی . نو ددی خبری بیکارہ جواب خودا دے

چی دا یو ادبی صنف دے او د ادب موضوع ژوند

سرہ تری وارہ موضوعات وی . خکہ نو یہ ھایکو د

موضوعاتو قدغن نکول بھنی ناروا کار دے خو چونکہ

هایکو د هیتی ارتقاء سره سره د موضوعاتی ارتقاء
 نه هم را تیره شوی ده نو باید چی سرسری ذکر
 ئی اوشی. د هایکو د هیتی تبدیلیو په شان د
 هایکو د موضوعاتی تنوعاتو اصل مرکز هم جاپان
 د حکه نو دغه وخت دپاره سپوری خپل اصل
 ته ورگرځولی کېږي -

د هایکو د موجد او بانی "باشو" رای ده
 "د هایکو تخلیق کېږي د ماشو مانو قطري
 روح ته نظر ورستونول پکار دي"

باشو د فطرت او د انسان ترمنځه رابطه د هایکو
 موضوع جوړه کړه او بیا ئی په یوه ننداره کېږي د
 گڼو نندارو او تماشو سپوری هم په گډا کړل. لنډه دا
 چی باشو هایکو د فطرت رازداره او گرځوله -

"مسا او کاشیکي" چی د باشو معاصر وو د خپلو
 لسو فلسفیانو شاگردانو په مرسته د هایکو موضوع ذاتی
 وصائفو او شخصی انفرادیت سره او تړله او د هایکو
 د تخلیق سترگی ئی د انسان د داخل پټ پټو زو ته ور
 ستی کړی خو دا سلسله ورستو د لفظونو یو ځنګل
 کېږي بدله شوه چی معنی به پکښی ورکېدلی. حکه
 خو "بسو" ددی رجحان غندنه او کړه. او باشو ته
 ئی د ورستېدلو بکاره اعلان او کړو -

”بایاشی ایسا“ دهایکو تخلیق د زبخیلی طبقی
 اود ورو ورو وچ و سو مارغانو حنا ورو د دردی پدی
 اورنجدلی ژوند د اظهار سره اوترو لو -
 اوبیا د جاپان د جدید هایکو لیکونکیو سرخپل
 ”سی، شی، ماما گوجی“ د هایکو د تخلیق خوره جولی
 کبې د فطرت د تماشو سره سره د کائنات د تکوینی
 نظام رازونه او سماجی پېښو اسباب هم را ونغښتل -
 بهر کبف د موضوعاتو د تنوع باوجود دی ټولو
 هایکو لیکونکو کبې فطرت او د فطرت متعلقات شریک
 قدر او موضوع وه - خو په جاپان کبې د هایکو
 لیکونکیو یو داسې ډله هم پیدا شوه چې د فطرت او
 د فطرت سره تړلي عناصر او عوامل یې رد کول شروع
 کړل او د هایکو په تخلیق کبې یې ددغې څیزونو نفی
 او کړه - د دوی په خیال تېرې لمبې او د فطرت د
 موسمونو بدلېدل رابدلېدل په ذهن کبې د ماضي
 د جاگیر دارانه سوچ عکسونه ورننه باسي ولې بیا هم
 د جاپان زیات تره هایکو نگارانو د فطرت غښه
 کبې د خوب لیدلو عادت پرې نخودلو -

د دې اختلاف په شا د تخلیق د آزاد عمل (Free
 imaginative creativity) او د تخلیقي انضباط
 (serious artistic discipline) د متقابلو

عملونو انگاري صفا اور بدلے شي .

ترخو جي دڙينتي هائيڪو د موضوعاتو تعلق د
 نو ڀيننه هائيڪو په دي لڙ کني په خان لهڻي قدغن
 نه ڀري . هاغه ٻولي هلي خلي جي دڙينتي د ژوند
 تصوير تر ڀنه سازښي . دا ئي په خان کني خايوي .
 البته اخلاقي قدروت دڙينو د لاندې نه راوي
 دڙينتي هائيڪو پڻ ايه چاله هم دا بلنه نه ورکوي
 جي راشه په ما کني د خپلو سفلي او حيواني خواهشا تو
 لهوني اوکړه . يا په ما کني د خپل جنس زده ژوند
 او خٽکلي مزاج ننداري اوگوره اوس که ٽوک داسي
 کوي نو هغه پوهي شه او دهغه خدائے .

زه دلته يو واري بيا ددي خيال اعاده کوم جي
 ډيننه هائيڪو کوم اجتماعي عمل او اجتهادي بصيرت
 رازښولي ده بايد جي رعايت او لحاظ ئي اوساتلے شي .
 مطلب دا هم نه دے جي د تجربيو سفر دي په خائے
 اودرښي . ولي ترخو جي په هائيڪو کني نوي کاميابه
 او معقول هيٽي تجريه نه وي شوي . نو د بي
 خايه اختلاف سنگر پر خودل عين روا داري ده . او
 بيا هسي هم د يوي کاميابي تجربي بي خانه غندنه
 رڻي ته نقصان ورسوي .

د موجوده ډينتي هائيڪو کټه دا هم ده جي خپل

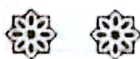
خان او خوله جامه ئي د پښتنو د ثقافت په رنگونو
 پياوړه کړې ده. د داسې هايکو راڼگ د پښتو ژبې د
 اوازونو، سېلابونو او انگازو گټورې لحنې دي. پښتانه
 هايکو نه يواځې د فطرت هنداره ده بلکه د فطرت
 او روايت د اختلاط نه د رازېږېدو نکو مظاهرو په
 ملا سورلي هم خورې لگيا ده. پښتانه هايکو د فطرت
 او روايت په گټه پېر ونو پښه نيو له د ژوند تر نږدې
 لحنې رانيسې او نوې تنظيمي او هنري ماه پکښې
 ورپو کي. دغه رنگ خان له د مخ سره راټولوي.
 بايد چې پښتانه هايکو ليکونکي د چاپېره ماحول
 سره سره خپلې تخليقي چينې او د خان دنده رښتيا
 په پوره هنري پوستوالي او روانۍ سره رايوځانې
 کړي او د عظمت او رفعت نه هېرېدونکې ترانې او
 سندرې ترې نه را اوزېږوي. يقيناً چې هم داسې به
 کېږي.

په ډېر درناوي
 اظهار الله اظهار
 لکچر اردو شانگه اسلاميه کالج
 پېښور يونيورسټي
 نېټه: ۰۱/۲۱/۶/۲۰۲۰

حوالے

- ۱- اظہار اللہ اظہار راتہ غور و نوکنی بنگری شرنکوی
- ۲- اظہار اللہ اظہار کافی دکھل پانہ لاس کینی خوند نہ کوی
- ۳- اسمعیل گوهر مسکا
- ۴- دیدار یوسفز، جاکٹر نسکوری لپی
- ۵- سہیل احمد "مدیر" ہائیکوانترنیشنل (اقبال حیدر نمبر)
- ۶- شکیل احمد تآباب "پلوٹی" غیر مطبوعہ
- ۷- ناہید سحر خیلو خوبونولہ تعبیر لپوم
- ۸- نواز طائر، پروقیس خوبونہ خیل کلی کینی
- ۹- محمد ایاز غزل دیناستونود صحر اور لپی (غیر مطبوعہ)

لوي مي داده چي بنده يمه ستا
بريت اخر اووايه په خه تا و كومه
چي يوه ساه مي هم اختيار كني نه ده

د اخري رسول امت كني يمه
اوس خوزما او د جنت تر مېنځه
بېني قسم دے فاصلي نشته دے

خوک په زما له حاله څه شي خبر
يونو ډاغ ې په لمن پر پوته
چې دکلاب څانگه کښې گل ښکاره شو

زه د چا ملاسته غوا هم نه پاسوم
شیرینې ځکه ستا د چم لېونې
ما په ازغوباندي راکارې مدام

مخې دې د وړانې اښې غوندي دے
ښه به وي دا چې درته گورمه نه
څو به دځان سره په جنگ اخته یم

د زلفو سپورو ته ې خوب کولو
چې د ښې ژړا راياده شوله
په سره غرمه ترينه راپاسېدمه

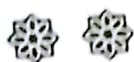

د اسمانونو ورته سرخکته وي
کله به کرم د صحبت، چرته چې
د رېدل پاتېلی د غر سينه پرېکوي

خومره شرمېښي د ښانست مېرمنه
ورته چې کورم په نظر د ميني
راند د خور او بوکني خان غوپه کړي

بِی روزگاری سِجی می چِگی اولیدی
ویدل یی گرانه یا با غم مه کوه
بیا به تافیانو پی نه رارمه

شیرینی ژوند د شوگیر و نامه ده
خپله خوانی دی چرته خاوری نه کپی
د زور دیوال سپوری ته خوب مه کوه

رب دی اباد کپی خپل کورونه په دوی
خویو ژور سوچ کبی را کب شمه زه
بغلی سِجی مانده اتوگراف اخلی

ا لپونى سره به اوس خه كوم
وايى كه شل ودونه هم اوکړي ته
نوزه به يم ستايو و شمه بنخه

زه جي ترى لږ هم لري کښمه نو
راپسي ژاپي د گودر غاړه کښي
ما د کنگا په اوبو اولامبوي

په يو غورخنگ سره اسمان ته رسي
وه لپونى پيغالي په خود کښي اوسه
تا لا د زمکي تل ليدلې نه دے

پہ زہرہ کبھی وایم داسی مر بنہ مہ
چی می دسیند جی تر لری یوسی
دنکہ غری ی نوره ہم پورہ شی

زہرہ پہ یوہ خندا لبہ داسی شی
نکہ د اورپی د غری لہ تاوہ
د بنار پاخہ کورونہ اور اخلی

مینہ پہ خان گوالہی نہ رد کوی
تا یانندی خنکہ اعتبار اوکرمہ
تہ خود ہر پیغورہ تہنتہ کوی

تہ د سپر لو کاروان تہ لارمہ نیسہ
پہ شا ستانہ کپہ نظرونہ د بنکار
حہ کور تہ حہ! چرتہ سرتورہ نشی

اوبنکی چی ستا ستر گو کبني اوچی شی نو
دشی تیارہ می اندیننی زیاتی کری
د اسمان ستوری رانہ لار بدلوی

درسره حقی شری نہ کومہ
حہ ستا دخپ نہ می توبہ شیرینی
خو راشہ اوس دی رانہ سپی کوری کپہ

پکار مونه دي د فريب رنگونه
د سپرلي باده خيله لاره نيسه
هسي په موبن پوري خندامه کوه

مينه په هر موسم کښي خوند نه کوي
په سره غرمه له کوره مه را اوځه
د پشکال تاو دي ميراته نه کړي

ستا د قامت سوچ ي شمله هسکه کړي
چې بازارونو کښي د بنار جينکي
د سنډلونو په زور قد لويوي

۵.

ستا د ژړا ارمان دي اورژي نو
دغه يو شو شاګي باران شيريني
ددي وطن د زمکي تاو زياتوي

د سمندر سفر راياد کړه کنه
رانه چاپېره طوفانونه وو خو
د ډوډو راسره ويره نه وه

کور کښې د سپر اوږو درک نه لګي
خو هان د لپچانه هم کم نه گڼم
د وخت درې خميره لګي زما

ما درتہ وے مسافری مہ کوه
لا پرو د سر سپورے دی نعم خاوری شو
د کور دالان دی پر پوتی او خورو

د یوی پیغلی دایری می لوسته
ورتہ حیران شوم، مایوه لحظه کنی
گنی بریندی فرینتی اولیدی

درد لا د او بنکو لاریدی نه ده
وژنی پچی مونن د خیل وجود تاوونہ
لا پیشکال بارانی شوه نه دے

دَ پي وِسي دِاسْتان لَ اِخْم نَه دِے
سْتا اِوارَه خورِی وِری زلفِی هَم
دِچا مَز دُور پِه سِر وِری نَه شُوی

خَنگَه مَرَه شِی دَ نِسلونو لوپَه
لَه رِخاهُ بِنَه دِپِ تِبِ دِی خُو غَم دِغَه دِے
زَمونِز نَه سِتَرِکِی رِاِبِ بُوچِی هِی

دِ حاسدِانو شَمِپِ مِی زِیاَت دِے بلا
دِر دِچِی سِبو اِشِی نو پِه نِماه شِپَه کِنِی
سِتُورِی رِاِپاسِپِی اِتِنِ وِاچُوی

زغلمه حُم دَ پلوشو په اوږو
زه ددي خاورې سره مينه لرم
خو دَ اسمان فکر مې هم کومه

بنگري دي مات دانه وانه پراته دي
له تانه زار، راسره ضد مه کوه
پرېږده چې فکر دَ روزگار اوکومه

زموږ د کلي بي اسروحه شولې
کور ته په رسوکنه لارکني به مرو
هيوې پرېفک دے اوکچه لاره ده

ستي دي نڪري د خواني تاوونه
دپهه چي نڪل دي گرم خوشه اوکرماه
سکروتي نه بدمه په شو نپرو دکل

خوابي منم له موراه کسه نه وي
خو که زما په کور کني کوټي وځي
هسي په ژوند دخپلي لور خاوري کري

ساه را کني نشاه خو خبري کوو
لکه په زول کني چي بجلي لاره شي
او د پکو پري قاوپري هسي

شیرینی وایه که زما په لیدو
د زړه درزاه دی سپو شوې نه وې
تو بیا داستا غوږونه سره ولې دي

د مینې کومه سلسله یاده کړم
د تیلی فون تلی چې اوغږ مینې
وېم که څوک ماله په مری غلې شو

خوایه د مینې راپېر زوکره هله
چې ستا باناه برند شي شیرینی زما
نوگېر چاپېر توری چې والوې

ورک مې له هُانته حادثې کړې د ژوند
داسې مې هېر شي د بڼاست يادونه
نکه چي اور د مخي گوناه وړانه کړې

پېغلې حوايي دې د سپر لي موسم دے
ستر کي چي واروي راکوري په شا
اسمان کښي پر ق شي د ياران شبيه شي

فطرت بڼاست هم د انسان زياتوي
چاپېره او خاندې کلونه د رنگ
د رېل پاتلې چي د غر زړه کښي اوښي

دانه چي زه ئي ونگيني نه وينم
خود فطرت خنكل وحشي داسي دے
چي شرمخانو له پناه وركوي

د خداے رحمت هم امتحان دي گني
چا کيني هم مينه ورورولي نشته دے
دا د چيني اوبه چي کوم پله ئي

خداے شته مدام د ژوند مندري وایم
زه د بنسني چا سره نه کومه
ما د خوږي چيني اوبه شکلي دي

دا معجزه دُ هبت اووینه
چی دُ درد خریکه په آسمان خوری
دُ اور خری دُ باران خاشکی شی

سپلا ب چی راوری دُ گلونو خاشکی
دُ خوشبویو قافله لوت شوله جوړ
اوس به دُ کوم تصویر په واپ ژوندي یو

دُ نظرونو تماشې اوخوری
دُ ارمانونو می دنیا وراښده
تا دُ رنگونو لوکی راښوی

اک یو تصویر زما پد سترگو کبھی دے
مالہ بہ ٹوک دُخوب تعبیر راکوی
باران وریزی او فصلونہ سوزی

ددی وطن فضا سپرہ دومرہ دہ
بخہ هوا کہ ہم را والوٹی نو
دجا غریب پد خونہ اور پوری شی

آ لہونی می چرتہ قتلہ کری
دومرہ خرابہ شوی فضا د وطن
ٹوک پد رہو او بو کبھی بچنے ویسی

راته معلومه د دښمن توره ده
چرنده مدام گرجي په زور د اوبو
ته ترينه لاس واخله نو هڅه به نه وي

که درته غږ نه کوم تېر نه اوسي
پرېن ده بې خونده چېرې دې ښه پېښم
ته د موکي په زور توپونه وهي

پېرند کلو نشته دغور او د لور
ددې وطن زلمي خو داسې نه وو
شوکه مې دا زهر گلاوي وينه کښې

زُه پِه ساحل د سمندر ورک شمه
دُ درد د زانو سپل راوالوځي او
دُ اوازونوپه مري غلې شي

دومره اوچت ټوپونه خله ولهي
زما خبرې ته لهم غوږ كېږده لږ
څوك دې الوړې او پزنده نكړي

د سر پروا مينه كښي نه كوم غو
دومره زما قتل اسان مه كښه
زُه خه ويستلي اوږده هم نه كومه

پروت که د سلو پردو شاته مه
د نظر پرق به می در اورسوی
هوار د سندر په اوږو الوخم

د خوشکالی بنیاد په غم وی دلار
زما په شونډوڅه قندا خوره شی
لا د غوتی زره خو چاودلے نه دے

اوس غوښه ساده پی راچی او که نه
شیرینی ته پی می په تنگ کبې نه می
نو پلوشی می د سپوږمی سوزوی

دُ رُوح زخمونده موله شمس اووتل
مه خوشحالينه لبونى كه په موبن
اسمان دکانو باران نه وروي

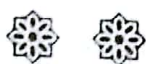

حله ته هي زهر خوروه وينه کښي
خو چي زما د مينې زور اوويني
مرگ هم د نيمې لاري ستون شي زغلي

اسمان بلني د راتلو راکوي
ستوري گدا کوي په ساز د مينې
حئي چي سواره شو د هوا په اډکو

رب دې ژوندی لره خوشه اووایم
دگتو کور دې زره د کانی کپلو
مینه اوس تا باندي اشر نه کوی

شیرینی مه د هه د هوا فچی له
چی ستا د زلفو خوشبویی شی خوری
په اور کنبی اوسوزی ورمی دکلو

زره په بلا بلا مزی غواری خو
طوفان دې مه اوچه له کوره بهر
د خیلو زلفو دام کنبی کپره نه شی

سپو پیمای له تانه یو تیوس کومه
په نیمه شپه د سمندر ننداره
رانيسي ولي د اسمان لمنې

د غټې غوښې نه پر لېږ کوه لږ
واژگه دي چې په بدن اوخته
نیمبو خور کړه د قهوي پيالې کښې

د خودداری د اسمانونو مینې کښې
حکله زنگین مه جوړې خورمه زه
چې ما جوته د چا خورلې نه ده

که جذباتی شوې خان به اونه موی
د خیل رفتار تیزی د لاس لاندې کړه
اس د خو انی دی واگی اونه شلوی

د زړه د درد منزلی سر شنگه شی
مینه روانه د اوبو غوندي وي
ژوند خو د واورې څم د زر ویلي شی

په سمندر کېنې رېز مرېز شی غرونه
ته چې پستی پستی خبرې کوي
زړه مې د کافي په رنگ تو اونه پوي

بمہ ژوندے ستا د لیدو پہ امید
ولی د نمر د پلوشو سپوری هم
تیاره چایپره پہ گودر خوروی

اوس پخیل وس پخیل اختیار کنی نہ م
ماچی رنگینی لوپتی اولیدی
د زانو سبل خان سره یورمه زه

ستا د بناست لبی می مری پہ زرہ کنی
خپله پسته سینہ کنی زور را کره لب
د ژوند دا شور می چرته کلونه نہ کری

د ناز شمله به مې راښپته نه شي
نمر چي پر بوځي نو زما شيريني
شفق شفق خادر په تا غوروي

تا چي تر منځه لويته او وېسته
سپوږمې زما اوستا شوي لاري جدا
ته په فانوس زه په ناموس پي مخم

پوي شومه اوس چي پښتنه بېغله مې
مات چي کړل ما ستا د زندان سينخونه
تا د پيشو پښې په ما خني کړي

دُ پاغونندو باران لمبه لمبه کرم
زه لایه دی فریب کنی گبرومه چی
د واورى غر لاوا نوستلے ته شي

کله گونگېږي د سندرو ژبه
ډېر که ئې غرونه په شا اوتمبوي
اودرېږي نه، د اوازونو سقر

زموښ د کورچت که راڅاڅي په موبن
شکر په دی خیره هم اوپاسو
چی په تالا میدان خو پاتې نه، یو

له حد نه نه اوځم خوځه اوکړمه
د هاغو نرمو کلورينو شونډو
جوته جي اوځمه جوته جوته شم

اودرېني نه د قيامتونو سفر
خو جي په کور کني جينکي پغلي شي
اواز د تندر غور زېدو واورمه

څنگه شي ختم از مېنتونه د ژوند
جي يارانونه د سپر لوکېني نو
يوسي شيبې د لوکو رنگونه

اوس زه فالگر ته لاس په خه او بنایم
ستا د تندي گوښي لیدلي د یی ما
زما د لاس کرښو کښي هڅی نسته دے

د کمپیوټر نه یی پوښتنه او کړه
اوبه په ډانگ باندي بیلښي که نه
دی کښي یو پلار په ځی ډزی او کړی

لا د ادراک منزل نه ډېر لري یو
یو نسي سترگونه خوبونه زما
د ورک نظر تعبیر هی مه راکوه

زما دَ قتل تور درپوري مه شه
ته جي په کپسه کپسه خاندی جینی
پام کوه ماته زاتر غار په نه شی

کپی می یوازی د ما بنام تیاره کینی
چی خیل غرور ترینه لبه پورته کپی
بیا می په سره غرمه کینی سپوری نیسی

داچی د غریه چینه خه شوی دی
ستا د پینن پو شرنک را او نیسی او
بیا می تر لری انکاری خوروی

نه به ډوبېږي په ساحل کورونه
چې خاموشي د غزاليو سترگو
د سمندر د شور بنياد ايځي دے

ستا نه قربان شمه زما شيريني
تا چې زما په شونډو خوله ايځي وه
هاڅي يوې لمبې مې ژوند خاورې کړو

د موسيقي له مخې خپله ژبه نه وي
پکښې مدام ستا سندرې ز خيالونه
د ژوند رنگونه، تصويرونه وښيي

خاورې شم پوے د اختر و نو په خوند
کشتې کښې ځي، شي له نظره پناه
اوزه د سيند په غاړه ناسته پاتې شم

د سروې اونه چاته نه پيټېږي
ده قدر منده په دا حال، گڼي نو
نه خو مېوه نيسي نه سپوري لري

خه ځي د ستورو په لټون کښې اوڅو
رانه چاپېس د سمندر اوبه دي
د جنير و مينې کښې ژوندون تېروو

ستاد راتلو بنکالو خوره شوله جور
دي چي د پهل کلي غويرونه ولاړ
د زره درزاد مي نوره هم تيزه شوه

جوره تيزه توره د غرخيزه شي
راشي په منج او شلوي تال د بوډي
د پسرلو باران مي لا ژروي

د شين اسمان باران په شرق اوکله
په کومه ورځ چي دکيدرواده وي
بنارسي په سر دي اونه وينم

۷۷

منه اوبده بانه دي مه برنده
ستا شاهيني نظر جي پورته شي نو
وايم كه باز چرته مرغی اونیوه

زه مختورن نه يم شیرینی زما
د اوبنکو پرقی ستوری هم تت کړی خو
توری چشمی په سترگو کړی دی تا

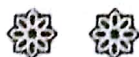

خیل احساسات می په غورخنگ داسی کړی
چی د سرخو سدل راپورته شی نو
زه د اسمان غارو کښی والوخمه

شیرینی خُہ! رب دی ودانہ لره
ستا پہ کنٹلو می زره نہ بد پنی
ما د سیند ونو روانی لیدے دی

خُہ کہ باران پری د سپ لی ور پنی
چی د غرمو تاؤ تر پنه رسی و پستے وو
دھاغو اونو پانی شنی نہ شولی

خوک هپرو لے شی د ژوند حادثی
هوا چی هسی پانہ هم خوزوی
وہم کہ جونگرہ می طوفان یورپہ

وانی منہ چھی سرے ی شریف
خو ژوند ہم خان لہ غرقولے نہ شم
ستا نہ خو سترکہ دچا ہم نہ رپی

ستا پہ سر کلی سرہ شر کرہہ، خو
بی وچی خنکہ چاتہ لاس واجوم
اوس شوک پہ اوچہ ہم لامبونہ ولہی

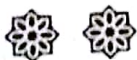

دپر لوے عذاب دے د احساس محرومی
زہ خوشہ ستا لار کنبی ولار نہ و ماہ
تا دموتہ ہارن پہ خہ اووہا

زه د درونو د صحرا تنده يم
ساره چي مي کله په وتوشي نو بيا
خداي شته له شرم نه اوبه اوبه شم

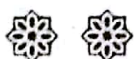

د تعب و نو په فريب تهر و تم
ما چي په لاس کني لوکي اونيوه
نو د بناست رنگونه ټول والوتل

جوړ کړي قيامت د لوپټو الوتل
ستوري را کوز شي د گودر په غاړه
او د اوبو شاخکي اسمان ته رسي

سوچ کڻي شي ورکه جي ورياد شمه زه
ري سو پيه لاس ٿي وي ته ناسته وي او
چينلي هسي بدلوي لپوني

که دي پڙه کڻي وي ارمان د ميني
هلته راجه پيه بهر ته بيا چرتا جي
د پوخ سرک نه کچه لار بيله ده

د سمندر طوفان مي خان سره وڙي
ستا تر کسي سترگي را يادي کر مه
پورته دستورو ڄم ته او خشمه

حُسن دَ مینِ پِه خوند خه پوهېږي
ستا دَ یوی خندا نه زار شیریني
خوري وري دَ کهکشان سلسلي

اوينکي دي اوچي له بنو کره کني
دا دَ احساس چپه به تا ورکه کري
غمي شينده مه دَ صراشو کني

حُان رابره شيره کري دَ زړونو درزاه
دَ محبت اواز خو نه ورکېږي
اوس هم فضا وړي زمونږ سندرې

کابڙهٽُ خاڀونہ دي زما شيريني
نوي دلدل کڻي دڙوند نخه نه کڀي
هڃي رانڪاره کڙه چي يو لار را اوڃي

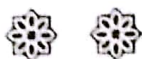

اوبسکي خو کانو کڻي هم لاري کوي
خو چي نري پکڻي را تغله ذره
د اوچي دم دے شوک ئي خه اونيبي

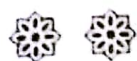

زڙهٽُ مي يو درز کڀي چي دکلي غريب
بکڀي تک وهي اور اونگوي
پاه نيمه شپه چرته قيامت رانشي

ٲٲڪ وركول خو وي فطرت د لٲم
خداے شته ٲٲٲي يو ورخ به دي ٲٲٲي به جا
د ٲٲي لورخه فرشته خونه وي

ساه ٲٲٲي د وختا جبر ته راكاري خوك
داسي د زور سيلو را والوزي ٲٲٲي
به بله واروي د ٲٲٲم كورونه

كانٲي د غره له سره اورغروي
ٲٲٲي مخ ٲٲٲه لاندي ٲٲٲي كورونه وراڻ ٲٲٲي
خود طوفان د زره نه تاؤ نه اوٲي

تہ چي د سيند پھ غارہ کور جو روِي
دہس مبارک دي شہ زما شيس يني
خو کہ سلاب راغے تو بيا بہ خوي

بنکو تہ اوگورہ چي واگي شلوي
دکت پھ لنگہ ي بورقہ پرتہ وي
پہ يوہ خپہ گرجي پھ ٲول کلي کني

خو بنہ دي خپلہ خو ويں پڙمہ زہ
قا د کولال هنر بي لاري نہ کري
جوړد يوي ختي نہ ٲول لوښي دي

ستا توری سترگی خنک لهری کرمه
ما د زم په اوبو هم اووینځه
خود لسنی داغ می هغسی دے

زره چاته سپک کرمه شیرینی زما
د راز خیره درته ما کوله
خو ستا د خولی پرغولے هم نشه دے

خوک هم د ژوند په خوبو پوه شي هڅه
نکه د کلي د تپانگي مزدوري
خه د اوږو خه د بونو اوسې

تاچي پري شل کاله خواري کړي وي
لفغه تصويري کباري بازار کښي
په يوه نيمه روپي واخستو نن

تپوس کوه مه ، دخواني دميني
خو په سيلی کښي باديوه اوخته
او ديو چيک سره ي تار او شلوو

زما په خپل زړه باندي وس نه رسي
خوچي درخمه ستا دچم په اړخ
ته د هوا خپو کښي زنجير اوتپه

تک شي عذاب د اسمانونو په لور
هسي چې هم راته سپوږمي اوخاندې
ستوري مي وريت کړي په چابک د دنيا

دا د فېشن جهالت هم اووينه
ا چې الف ته هم کوټک وايي تل
د کتابونو ستال کښې گډځي مدام

خوب ته مي نه پرېږدي د تن زخمو
ژوند د احساس مي تر سحره پوري
د ستومانۍ ويستو سزا را کوي

بي وفايي کڻي دي لهڻج شڪ نشته خو
سياه مڻي اوباسي د الفت سادگي
زر درله جوڙو د اوڙو پوزو ڪري

سمڻي ناه زمونڊ د ڀنار جينگي
که تري چاڀڙو د بوالونه تاو شي
اوخاندي زرد کور کڻي بهر ته ڪري

حُسن په لهر رنگ کڻي قيامت جوڙوي
زلفي جي واروي له فغاهه په شا
دومره رنڀا شي جي نظر اوسوزي

اوس ۾ ڏسڻي ڪورنہ ناوختہ ڪمہ
اووائي رڳو دي ڪواري مرڪه ڪري ما
جانہ! ڪي بيا ستانہ ڪيائي نہ ڪوم

تل ۾ تير ياسي د الفت ۾ ڦرڻ
بد دي بلا د تورو سترگو ازار
زه ۾ شيندڙخه بنجاء اوڀرڻ

وايم ڪي بنڪل دي د تندي ڪوڻي ڪرم
زهره ڪڻي ڪي لهڻ د ميني تاو نه لري
مراوي به ڪه شي د ڪاغذ ڪلونه

رافتہ را یاد ستاد لہجی خوابزہ کبری
اوس چہی دہر چاہیلی فون راشی نو
خدا یگو زما د زبہ درزاء تنزہ شی

شیرینی زبہ دی لاندی باندی نشی
اچہ توتی تمانچہ کمرخوی
خداے شتہ ویر پنی لہ ہاگی د پزہ

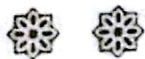

ستا د خیلوی ارمان می ہم اورشید
خوساہ چہی اووتہ دکلی د زبہ نہ
نو سرتور سر می خوشبووی اولیدی

بيدے نہ شي د بئاست رنگونه
تہ گوداگے ي د فطرت لاسو کيني
د موسمونو پيه قريبا تہروحي

يوہ لحظه جي هم هوا بسندہ شي
د زرونو شور د غوب پردي او شلوي
ما د حنكل طوفان کيني ماہ کپروہ

د طوفانونو زور پيه شاتمبوي
د محبت يوه نازکه خندا
له تاتري د ستره هم پورته ده

دلته خو چغی هم گونگی شی په خوله
د اوازونو دا و بچار کله به
د خاموشی په ربه شوک پویوی

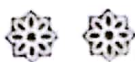

خوند کوی خومره سوز بدل مینه کبی
چی سروی پیغلی می نامه اخلی
اورونه واخلم د چنار اونه شم

شوک به دی او ورنی د خپلی ویری
او به خوری سر چی ازمرنه ای ته
هسی غرمبېنی د لومبېر بچیه

خداے شتہ ہیچا تہ ملامتہ نہ یرم
کہ دمہنی بہ تول روان یمہ خو
دُخیل رفتار سلسلہ نہ ماتوم

داسی دُھر ستوری لہون مہ کواہ
پام کواہ کور دی غر غندی اونکپی
اورونہ کُری دُرنہ جامہ کینی

دُفطرت ناوی خومرہ ظلم دے دا
حان تہ غاورہ شی دُنہر پلوشی
بہ چا رنہا کپی 'خوک بہ اور سوزوی

ستا خود سری خو په ماسر گرځوي
که چنگنږي ته هم کوږدن شوي ته
په ۷ جم محلت کښي به حلوه او وېشم

بشپړازه بېغلي د واده نه ورسټو
خوند داسي واپوي تپوس مه کوه
لکه کټوي کښي چي کبان پاخه شي

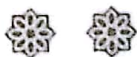

حد ماتول وي هسي ځان درکول
اخر به ماته شي يو څه به اوکړي
څو به هوا په پوکښي کښي پوکي

دل چالہ ورکپہ دا پچے غبیرہ کنبی
دخاوری خوند زما پہ خولہ کنبی دکلا
زہ ستا دکویری پہ خوبو خد کوم

اوس کہ خدہ و ایم گنہگار بہ شہ
ہسی پہ ما بانندی تہمت لگوی
خیلہ خندا دکل پہ وس کنبی نہ دہ

نولے چھی مار لہ پہ مری غلے شی
دغوب پردہ ہی دا اواز وشلوی
ژوند گوجا کے دے د فطرت لاسو کنبی

زغملے نہ شي د حوانی زورونه
د سمندر دا کم ظرفی اووینه
په یو غور حنگ باندي اسمانه رسي

چی د بیچی ژبا رایاده شوله
زه ستا د لارو نه واپس راغلمه
بیا می حنکل ته ازمړه او شپه

مسافری دومره اسانی نه دي
چی چکرونو کبني د ژوند راغله نو
سپوږمی ته گوره نیمه پاتی نشوه

په ليرمه شپه ستاد راتگ انتظار
پروت يم بي وسنه د اسمان د لاندې
لارې په ما باندې چنې جوړوي

لوتپه مې مه د دلا سوږه فریب
پروا مې نشته که له تندي مرغه
داله غلبېل کښې اوبه مه رانیسه

چې معمولي تبه په ما راشي نو
وښه مې ناسته د پانگ سرته وي
په سر مې ټوله شپه زورونه کوي

د مومونو قېد کښې ناه راځي عشق
که د بناست جوېن دي تېر شو نو خه
مراوي لانه دي ستا د ياد کلونه

د بناستونو ې بلا واخلمه
چې په دروغه ترېنه لم خفه شم
خوب ورله نه ورځي بيا شپې روڼوي

ما ې تر منځه روغه رانه وسته
زه دواړو دلو خپل دښمن گڼلم
لاړ په پردي سر کښې ې سراوڅوړه

يو دردېدلي پښتون ماته وييل
ما د مراني انجام هم اوليدو
حكه ویر پښمه دخپل سپوري نه

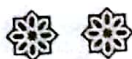

خداے شته جي مرگ موهم ورلے نه شي
جي موشيندل سرونه، لارکيني دحق
د کربلا تاريخے مو بيا نوے کپرو

راپيتوم د اسمانونو غرور
په سر مي توره او پزانده ده خو
د سر بازي لوي مي پرښي نه دي

ژوند دَ فَرېب صحرا کښې نه تېرېږي
زخمي احساس به اخر چرته اوږم
ستا دَ تصوير سترگه پرنده اوخته

دَ حبس نه مړه نه شو شيريني زما
تازه هوا به اوس په کومه راځي
هاغه يوه دروازه هم پورې شوه

شيرينه دا هم اورېدله نه شي
ورته ځي وېم زما بېرې خوښه ده
زر شونډې او ځيې انگې ته اوځي

بياي سپو بدمي تندرنیو لي دة جور
پر دة کني نغبتی پلوشی دَ نظر
زما په زرۀ باندي تيارۀ راوي

حُان ترينه تل په فاصله ساتمہ
خو بيا چي هم آرام تہ نہ پر بندي ما
زردی وادۀ شي چي تري خلاص شمه زۀ

منہ دَ طبعي کور خالي وي منہ
خه په جرگو باندي صحرا تہ دَ ژوند
باران چي راشي نو طوفان ي اوري

نور د رقيب په خوله باورمنه کوه
چرته په خر باندي هم ناستانه دځو
وايي جهاز کښي مي سورلي کړي دي

د پېغلتوب مچي راپاري نه کړي
بلا موده اوشوه شيريني زما
چي هرو خوله مي په خوله انخي نده

د ناوي توب نخري دي نه مته
مه وينه پلار کړه د تلو خوبونه
اوس خو د شلو بچو مور شولې ته

۱۰۴

ا د طلاق د نوم نه مرگ بساه گنهي
خو ازادي ئي دومره خوښي دي چي
چرگ چي هم بانگ اووايي بام ته رسي

هاغه خوبونه ماناه لهر نه دي لا
لاس چي به تا په سينه کڅودلو
او کورکو چرگو به هاگي شاربلي

نور مې ماتم په بي وسي مه کوه
ستا په بنو چي اوښکي اوښکي شي ژوند
شغله شغله ستوري په ما پرېوي

۱۰۵

کہ ئی گوا بنونہ دَ نظر لیدے وے
نومسرا نوبہ و پُلے نہاُ وو
جنگ نہاُ یا پُلے نہ کہتے بنہاُ دے

نہاُ می رائیسی او نہاُ حان را کوی
دَ مدارِی لورده شیرینہ زما
پرے راستا کوی پرے را کارِی بیا

چی خیاہ نیوے راتہ اودرینِی لین
نو دَ بناست سپرِی تلوار اونیسی
خانہ بدوش شی چرتہ کپہ اورِی

درېسې سيند خو چاڼ کولې نه شم
يوه د مينې سندرېزه چپه
اوبو را اوږې وه اوبو يوپه

شيرينې خومره زړه را بنکون ووپکني
تا مې مری باندي چاره را بنکله
او ما د نوي ژوند تصوير بنکلوو

سوچ مې کاو خومره بي رسمه د ژوند
بر بوکي مې کړي د سيند په مينه
بيا راله يو لحظه کني سر ماتوي

رنگ رنگ گلونه می راورپی دوخو
چی ته رانغلی نو شیرینی زما
کانو په ما پوری خندا اوکرله

خه خونددورد مینی جنگ دے کنه
زه چی تری پورته په کوته اوختم
ا د سنگی منجه ته راکوزه شوله

د فح سرخی می په اوبو لاهوشوی
داسی بدل کرم از مینتونود ژوند
که چی سرو سره پاره اوکی

منافقت د ژوند وژلمه خو
نن ځي ماشوم ځي په مخ ښکل کړمه
ما وے که مانه فرېسته جوړه شوه

د چھت پکے بي حده تيز تاوېده
ځي ورله مخي له مرغی ورغله
مانه ئي خپلي بي وسې يادي کړي

ښه ورتا پته ده خو غږ نه کوي
اڦ د کوچوان کا کا تانگه کلي کښي
لهره ورخ شومره حادخي زېږوي

هر يو امكان هي دخيو لاندې دځو
چې ستا اوږده بانه رابرنه شي په ما
دخپل ايجاد لاره کښي خنډ جوړ شمه

د لولکو مينې هي ژوند خاورې کړو
چې د رنگونو تماشي له تلمه
نو د بناست کلي کښي سپومات کړمه

لوبي کوهه لهخه درنه غږ ته کوم
ستا د فرېب فرېب بناست نه لوه
زه دې د ژوند په حقيقت پوه کړمه

وېم که څوک ماته اوازونه کوي
په نيمه شپه رانه خوبونه تېښتي
بيا به پيريان بوتل کښي نه بندوم

چپ ېي دسترگونه راغلي وو خو
چاراته وپل تا ېي صفت کړي دے
حکه په خپل تصوير مين شومه زه

دغي چکر خو زمانې اوڅورې
ستا د رفتار غمغه نيولې نه شم
خم چرتنه ځان له بله لار گورمه

تہ چي زما پيا شا ولاړه وي نو
زه دخپل حاه نه خوزيد له نه شوم
ستا بيلتانه مي حكه ملا ماته كړه

ناوي زما مانده خوشحاله خاه شي
كش چي شي تنزه مي درزاه شي د زړه
د بنا پيرو وطن كني ژوند تېروم

خپله خپل خان راټولو له نه شي
د اباسين چي به هيري شي ستا
كه دي رنگونه د اظهار اوليدل

خداے شتہ پہ تا پاندي مینِ به خو
مینہ دُ نور و سره حُکھ کوم
دُ ژوند ډرامه کښي مې کردار دغه دے

ستا لوپېتي حُان کښي را نغبتے یمه
چي دُ سفر په نیت روان شمه نو
دُ هري لاري په سر تا اووینم

زه سرد لاندې راگوزارنه شمه
نن دُ ژوندون دُ کوه قاف لارو کښي
ستا دُ وجود خوشبوي رقص نکوي

خومره کم ظرفه د فطرتا ناوي ده
ته جي په ليو کښي اوبه را کوي
واخله اور تنده مي لايانه شي

وايي دخيل زړه نه مجبوره يمه
که ته مي اورته هم وراچوي نو
دواړه لاسونه به دي زه بنکوم

د سپو نه خان خلاصول گران خوندي
بس يوه پروکے ورته و اچوه نو
دوي به پري خيلو کښي جنگونه کوي

د مومونو اعتبار خاوري شو
د امتحان مرحله تيره نه ده
چيني غونزې د کابل مېوه کني

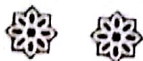

په خپلو وينو ي لاسونه سره وو
يوې ماشومې په سلگو کني وييل
توبه، نکريزي به بيانه غواړمه

زه به دخه اخه نه توبه اوباسم
يوخوا روا کارونه نه کوي خوک
بل خوا حيا راخي شرمېږمه زه

حُان به په اوبسکو کښې را اونغاړمه
د کلاب پانډه په کتو شي زما
بيا د سيند په سر هوار گر حُماه

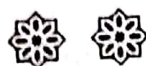

سمندرونه مي خوټکښي زړه کښي
په دې طوفان کښي چرتاه ورک نه شمه
ته مي يوه اوبسکه ليدلې نه شي

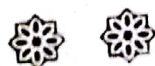

زه چي دخپل پي ژړا اووينم
هېڅ په حُان پوه نه شمه پاسمه زر
حُان د مور غښي له وراورسم

بس خو ایمان دی خداے نصیب کړي زما
زه نه ولي يمه نه پير فقير يم
زما په قبر دی ميلي نه لگي

له شخ دی د ميني په خوند پوه نه کړمه
ستا نماز بينتو ب له سره خلاص نکړي ما
پاسه د مور خواله دی خان رسوه

د لوږي تندي نه به مې شي اخر
له غي سپين بيري مزدور ماته ويل
د لوږو گټې ته خو لاس نه نيسي

دا هم دَ حُان سره دھوکه ده یوه
اوبږي. پچي چي مي په خوب اوده شي
لاړي مي تېري شي زه ساه واخلمه

وايي زه خپل پالنگ ته حان رسوم
نوره بچي ايسارېدله نه شم
ستاسو کتونو کني کتمل شوي دي

زه له دروغونه نفرت کومه
خو له وطنه چرته او تېستمه
خلق مي وژني که رېستيا وایمه

راته د کور لاره هم یاده نه ده
تاچی ورونه د زندان لری کپل
اوس به د زړه دردونه چرتنه اوږم

خه که د شپې د بلا خوله وازه ده
خو زما لاری له راتللی نه شي
زه ستا دسترگوپه رنیا پېم ځم

دلته په یو حال کښې هم خبر نشته د
شوکی چې له غاره د نفرت را اوځي
د محبت توره یې سر غوڅوي

راباندي پوءِ ده حڪه مخ واروي
كه خيل غمونه ي پيرزو كهل په ما
مريه له ويري خوشحالي ته شمه

تاته گناه نشته شيريني زما
كه ازبستونونه په شاشوي د ژوند
چا په توده زمكه قدم ايخي دے

يو اکائي ده ټول د مينې جهان
اوبده باننه چي اوركي پاسوي
ستوري په نيمه شپه اتن واچوي

سَاه رانده اونه سُي وِير پِز مه زه
چي سَتَا تَصْوِير سره خبِرِي كُوم
مانه زِمَاد زِرِه درزاه هِپَره شِي

حُان چي پِه ماهِسي كُونِ كِرِه دے تا
اخر به خيله لاره واخلمه زه
تر حُو به تاته اوازونه كُوم

چي يُ د زِي خال ته كُوتِي نِيسِم
شِيرِينِه ما باندِي راسره غوندا شِي
وايِي زه سِينِه يمه توره نه يُم

زما تصوير ته په ٿرا کني وائي
د تور و غرونو پناه شوي ئي خو
ستا د راتلو خوبونه اوس هم وينم

لور چي اوده شوله زما غيڙه کني
راسره غم شوما ويئل خان سره
ستا پيغلتوب راته خبري اونگري

کني نو ما به شاه شاه نه وو کري
خود رشتو منج کني راگير داسي يم
خوب هم پخيله خوبه نه وينماه

رب به دې روغه کړې شيريني زما
ستا بيماري که ډېره هم لويه وي
د رب د فضل وړاندي هڅه هم نه ده

د ذهنيته نه ئې خبر يمه بنه
رقيب پېچي ستا په حقله سوچ کوي نو
دا په ډېران اگريستي بلوي

زه به ورځم د حادثو مخي له
که مې د ژوند اوربشه پاتې وي نو
دا تندرونه ما وژلې نه شي

ما وِروِي دَ دروغِرتنو رِستيا
چي په اسمان کيني بجلي پرق اوهي
نو طوفاني شپه توره هم درته شي

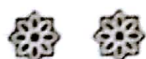

لهسي نه تور مي په لمن پوري شي
پخو کورونوته هم سيب اوکي
چي د اوبو وتلو لار بنده شي

کومه بنکلا دي وايه اوستايه
ستا انگي چي مراوي مراوي شي نو
د موسونونه خراج اخلي

نور دَسپر لو پِه ذکر ناهُ تَپر وِخُم
وارِہ رنگونہ چي راپول شي پِه حُلے
نو ترينہ ستا يوه ادا جو رہ شي

حُہ خيلہ لار نيسہ پروا مہ کوه
مانکے چي چي د اوازونوپہ لور
نو سمندر ترينہ کشتي دويوي

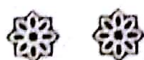

توره او دال به غورخولي وو ما
خو چي مغبيري د حالاتوشپہ نو
چاپره پرق د اورکو اووینم

چې د بدن وړې دې بڼکل کړمه نو
بيا د کلونو بن کښې نه خائېم
ما لوکي خان سره والوزوي

داسې د کلي د چيني په غاړه
چې ستا بناست راله اواز راكوي
زما سندرې به گونگي څنگه شي

په خاموشي باندي ئې مه تېروخه
د قريبونو مرحلې غوڅې كړه
چې زور پرې راشي نو اواز به كوي

خه شوي د کلي او د بنار فاصلي
کشمي پرانستي جينکي را اوخي
او طوفانونه سر راپورته نه کړي

نمائشونه د جلوو مه کوي
زموښ د کلي دا کچه کورونه
دي طوفانونوته د پينگي نه دي

خوک تر پنه سترگي پرانستلي نه شي
زموښه چم ته د سندرو په ډاډ
هوا راوړي د لوپو سپلونه

تہ چي ريسوتِ باندي چنل بدلوي
شيسينِي دي سوچ کني راکرشمه زه
دا سلسلي دي رانه ورکه نه کري

اوس مي تصوير هم پترند لے نه شم
پردو درشلو مي نظر يورپو
زه دخيل کورپه دروازه تپوخم

ا د باران شپه دي جو پهره کله
کچه کوته چي تخدله په تا
او تا زما د کور زخيم شرنگوؤ

په کور کښې اک یوازې ناستمه زه
د کتاب پانې اړوم په منه
اوس مې په سترگو ټوک لاسونه نه زږدي

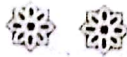

او وای ستا خبرې نه ختمېږي
مور به زما میراته پاتې کړي ما
خه چې کونتر و ته داني واچوم

بې شکه ته مې زما ولسم کښه
خوزه په لږجا هم باور نه کوم
ما د کښې لاس کښې گومنه لیدي ده

ما پيه مري دَ غوا چاره رابنكله
خوچي مي ستا اوبنكو ته پام اوکرونو
خداي شته زمانه کليمه هبره شوه

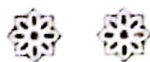

زه به د دريو پوري هندسي شمارمه
ته که د خيل مدارنه اوننه وقي
د خيل خاوند سربه دي غوڅ اوويني

وايم چي شل دزه دي زه اولم
توره چي لاس کني د د بنمن ورکوي
بيا تري د سر خپرونه غواړي ثمله

قاتله تہ کہ ما وژل غواړې نو
بښه په اخلاص راسره مينه اوکړه
زه په گواښونو درکو نه مرمه

زه په الوتې لولکې پسې تلم
لا رانيوه مې چې ازاده مې کړه
ما د مرغی خوله کښې مله اولیده

اوس مې دا خور وجود راټول شکنګه کړم
چې مخامخ پکښې ولاړه وي ته
نن مې هم هاغه اینه ماته کړه

ذري ذري شي د بنڪاري ٿيو پڪه
ساڪاڻي اوڻي له تنکو پيغلو نه
ته ڇي د زانو په سيل ڌري کوي

خدا ۽ شهنشاهي خان به په خامار اوچيچيم
خوڪه مي ياد وي د بنائست مس مني
ستا په کشتو کني به گلاب نه ٿي دمه

هرخه ڇي کني غولدن ته نه ڄم
دخپاي مور يوي خندانه به زه
دغسي سل شل بي ايچ. ڇي زار کپمه

دا ماد شاه هم معمولی خون نه ده
پینگای چي ماسسه تصویر ویستلو
گوره زما کیره کبني ریل ختم شو

کام ترینه خنکه په خنکان واپوم
لکه دیت می خان ته کاک اودروي
یوه لحظه کبني دپرو قيصه ده

شیرینی تا چي ورته کل لپه کپو
سیند خونپه شولو په واک کبني نه ده
د کلي سره خوله ماشومان دوبوي

شنگه راغله يمه ستا کلي ته
شيريني ههخ رانه تپوس مه کوه
ما د خيل زره دپاسه خپي ايخي ري

سرچي مي غوش کړي نوشيرينه زما
وايي زه دا د وينو کربنه گورم
چي د درياب اوبه ي چرته اوږي

وه لپونى له کوره مه راووه
چاپيره کلي کني سيلو الوزي
په تابه لاره کني لمن واږوي

چی ستومانی لزه ویستل اوغوارپی
هوا ئی پانپی پانپی خور کری وجود
د کل خدا هم حادشه ده د ژوند

شیرینی اوس اووایه شه اوکومه
ما د خیل زره دغل نه ربه پر بکره
خوماته بیا هم اوازونه کوی

پر بن ده بی دغسی دی خلق رقی
درته به گفت قدری چاکر نه وو
خوستایه خوله کنی هرو ربه نشه

اوس مې تنکې غوښتنې وس کښې نه دي
که تا پرې سترگې راويستلې وي نو
واړه به دومره په سر نه ووختي

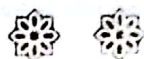

دا سادگي ئې نشي تور په لمن
گوره چې تېز باران کښې ښکلې جينې
د لوپتې د لاندې خان پټوي

پلار دې زما بابا ته، ښه کړي دي
که ته زما په خوله باور نه کوي
ورشه د مور نه دي پوښتنه اوکړه

خبره وړاندې نه پرېکړې بڼه ده
 داسې چې بوسو کښې اوبه بوځي نو
 هسې نه ورستو ترې لانجه جوړه شي

توپونه بڼه نه وي نادانې جينې
 که لاس او خپه دې لږه هم شي خطا
 بيا به دسترگو لگېدو نه اوځي

د کلي دا دستور چې خوښ نه شولو
 بېغلي کتوي په نغري پرېږدي او
 دکاوندې کره تنور لمبه کړي

آپي انگن کني به چرقاو کوو تا
او زه به تاسو ڪره درغلمه
نو ڄومره ختي به تري جوڙي شولي

په زره کني خان سره ڪرم ريمه
دي کني به خاوري سترگي ورشي زما
پالنگ چي ٻوله شيه چغار کوي ستا

خاوري ڄوڪ پوءِ شي به خوندونوڏروند
زمونن وطن کني چي سپرلي راجي نو
لوڙه دميني به اوگو سورة شي

دَ سِيخكو غوندي ژوندون دے زما
توره تياره کني پلوشي وشمه
دَ کلبدنو لاس کني اور واخلمه

نن يو سپين بزيدي په ژراکني وييل
لونه مي تبتې ايسارېني نه اوس
بيا به طوطيان په کورکني نه سامه

خاوري به وده زما قام اوموي
اونه چي هم دلته راپورته کړي سر
زلي يي شانگي په تېرونووي

لا خو دي ستره گي غرېدلي نه دي
د ژوند رنده به دي هوار داسې کړي
دا ستغي سپوري به له تاهري شي

د ژوند يوې غرې دي زور اوبه کړو
دا حادثې خوبه راځي او ځي به
او لا خواستا د زني خال تازه دے

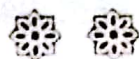

يو د اتيا کالو سپين بديري بودا
گوري په دش باندې بر بندر فلمونه
اوناست دے لاسو کښې تسبي اروي

اوس چي د سيند په غاړه ناستايمه زه
اود او يو چي راتاؤ شي له ما
وايم که ستاد زره درزاء مپزه شوه

سترگي چي مانه اړولي دي تا
زه د ساحل طرفته زور کومه
خود درياب چي مي خان سره وړي

نن خو مي ټول بدن دردونه کوي
شيريني غبره کني مي ملک اونيسه
که ستومانئ مي د وجود اووتی

تہ کل فروشہ ، زہ مین د کلو
ستا او زما نظر کنبی دہر فرق دے
تہ بہ شیلی زہ بہ شیلی بہی تم

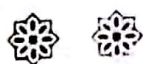

اووایی دا فضول خرچی نہ منم
ہاغہ مہرمن مانہ خفہ دہ بہ دی
ہفتہ کنبی دواہ ورچی یا پچی خورم زہ

سادہ جینی ہی ہسی خان ولج خوری
ہغوی د شعی وجود خہ اوزغی
خوکچی بہ کلی کنبی سکارہ پتوی

پيغلي زلمي دٻار دٻارڪ په خوله کښي
خومره دخپل مقام نه لاندې راځي
جي د موټر توري شيشي خپروي

لصحنه د ژوندون غوښتي انه پيښنو
خداي شته جي سل کاله په درستو لارو
موبن جي يوه گڼته گهري وړاندې کړه

دا بي حسي به مانه ساه اوباسي
د ژوند احساس پکښي غورځنگ نه کوي
ستا د خواني تصويرونه په خوب اوده دے

رو رو می تانه اعتبار پاسیده
ستا محبت هم اخباری بیان شو
د پروف خامی پکنی بلا دبری دی

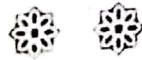

د ژوند په داسی مرحله کښی یمه
هر یو ماشوم چی راته اوغاندی نو
زما پری مینه د چو ماته شی

چی یو طوطی می بند یوان اولیدو
ویدل می گسرجور په پنجره کښی شومه
رب دی وزری د چا نه پر بکوی

چي پيه اسمان گوري وريجي راشي
ماته دهاغي چم قيصه ياده كري
چي اوسيدونكي ئي سلاب اوپري دو

خداي شته دگور مي دروازه نشته دے
خوزه راکس پيه دي فريب کني مه
چي هوا کاني ماته ور ڊبوي

زړه مي درزبني چي ئي اونه وينم
د سميته اود نعمان مينه مي
په خيل حسان باندي هم ماته نه شي

په خیال او باسه ستومانی شیرینی
خه بی حجابیه دی دنس پلوشی
ستا تصویرونه په دیوال جوروی

درنی ورنگی په اسمان شوی خوری
اوس د خنکله نه په تلوار را اوخه
دلته د تندر غور زبدو ویره ده

اے د رنگینی لوپتی مہر منی
تہ چہ اودکے ہی او سیلی والوزی
وہم کہ ہندو رانہ کشمیر یورپو

دُ گو درونه دَ بناست بلبله
چي دُ اوبو خاڻڪي را اولي په ما
نو چار چا پير په کلي اور پوري شي

ته که سوره شوي د هوا په اوکته
خو د اثر نه مي وتلي نه شي
زما دُ اس رفتار به تالاندي کړي

زه چي سرتور سر جينگي اووينم
په زړه کښي حان سره کم رېبمه
د وخت طوفان به مونږه چرته اوږي

مالہ زما د سوال جواب راکرہ تہ
مہرمنی نیت کہ دی صفا وی د پیر
بیا یہ وینتو وی حضاب نگوی

تاچی زما یہ لاس دستخط کرے وو
داسی شو وراں نکہ دریا با د کلی
کچہ کورونہ یہ ابو لاهو کری

خان می یہ اور پوری نیولے دے بس
کہ زما سوی مخے تہ پام نہ کوی
ما سرہ ہنچے نشتہ ثبوت دمینی

ميوڻي دڙي ماڙينگر ڪر سڀه زڻا
 نا ڀڄي سڀي پوري راجهت ڪر سڀه نو
 پورا لحظه ڪر سڀه ٽولہ شپه ٿيڻ شوه

غم زما زيراءِ داسي خور ٿي نه دے
 وڀري مڃي خان باندي خوار ڪر ڪوڙي
 خو دُخندا هنر مڃي زده نه شولو

دغه احساس به به ڀڄا اوڙي ما
 پيڳلي ڀڄي هي هم تندي ڪروي
 وليم ڪه ماڻه سلامت ڪوي

اوس که زه مرماه خو خوابزه به و بشم
يوئ کمزوري د انار اوئي نن
يو زور اور طوفان په شامبوو

نن مي جور بله خوردکشي اوکرله
ستا لويپتي نه چي مفلر جور شولو
زما شمله توره هم هسکه شوله

دغه علت به تربنه خنکه اوئي
د بيداري نغمه چي وايسه زه
زما د قام زلمي په خوب اوډه شي

دَ کانو بنار دے گوری پام بیہ کوی
بیا بیہ خیل خان راتو لو لے نہ شَم
ستا دَ سنگار آسنہ ماتہ نہ شی

دا خیل بنکاری فطرت بہ ما رو بوی
چرتہ چچی اووینم روانی اوبہ
وہم کہ پہ زانو پسی مندی و ہم

گوتی بہ مرو پری بیا، خوہتے بہ نہ وی
زما رقیب دَ اوچی دم دے گوری
وہ لوکی پہ فاصلہ تری اوسہ

ژوند د بقا د اندیننو مپوه ده
که د تخلیق شعور بخي نه لري
نو چرکه ولي په هاگو ناسته وي

د موسمونو جين او خورې جوړه
د ينار پنځه بنگله چې ته پرېږدي او
د کليي شاره کور ته ترې کډه کوي

نور د کبيل تارونه مه خوروه
زما د ژوند تصوير ترې نه سازېږي
ستا د تهذيب رنگونه ما اوليدل

د کانو بنار دے گوری پام بیہ کوی
بیا بیہ خیل خان راتو لو لے نہ شم
ستا د سنکار آئینہ ماتہ نہ شی

دا خیل بنکاری قطرت بہ ما دو بوی
چرتہ چچی اووینم روانی اوبہ
وہم کہ یہ زانو پسی منہی و ہم

گوتی بہ مروپی بیا 'خوہے بہ نہ وی
زما رقیب د اوچی دم دے گوری
وہ لوکی یہ فاصلہ تری اوسہ

ژوند د بقا د اندیننو مېوه ده
که د تخلیق شعور بڼې ته لري
نو چرکه ولې په هاګو ناسته وي

د مومونو جیب او خورې جوړ
د ښار پنځه بنگله چې ته پرېږدي او
د کلي شاپ کور ته ترې کچه کوي

نور د کبیل تارونه مه خوروه
زما د ژوند تصویر ترې ته سازېږي
ستا د تهنیب رنگونه ما اولیدل

له دي ولسونونه بهر را اوځه
لاکه خبرې ئې زده کړې نه دي
د خارونې مخوکه مه پرېکوه

حې په خټکل کينې په ماشه راغله نو
سپوږمې د اوتو مينې کينې خاپه کړلو
خان ته د چاسترگې را يادې کړمه

خدا ښه زما دغه مطلب خو نه وو
ما چې در ياد کړو دشکونو امېل
په تا نرې نرې خوله راغله

ستا صحت کڻي مي خيل خان کانڙه ڪرو
لاس کڻي مي هڻي نشتاه شيريني زما
تا له گجري له کوي راورمه زه

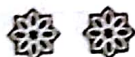

ستا سادگي مي ڙوي . لپوني
ته له هغوي نه دڳهر طمع کوي
ڇوڪ جي مدام کلي کڻي سڀي جنگوي

ڏ انتظار لسي قيامت وي کلي
زه داسي ڇاڻڪي ڇاڻڪي وي لي شومه
لڪه ڪلاب جي ڇوڪ په اور اونيبي

چي ۱ زما دپاره کور پرېځ وو
۱ لپونۍ دومره بي وسه شوه چي
زما کتاب په کبابي خړشوي

د دواړو روغه اوس بلاگرانه ده
لاره د ژوند ترې بيله کړې ده ما
وخت په يوه ځي زه په بله ځمه

نن يو بوډا ته ايسني اوويږل
ستا د غوږونو وينسته هم سپين شو خو
اوس هم د پغلو په خندا تيروي

موبن د صحرا فریب کښې ژوند تېرو
خاوري سمون او خوري کارونه زمونږ
ناست یو مدام له شگو پرې غرو

نه زور منو او نه زیاتے کوو موبن
واوره د امن پاه فریب کښې ورکه
موبنه د باز مښو کي نه پرېکوو

تازه تازه وي د دالان سپوري ته
پازه ئې مراوي کړې د نس پلوشي
پېغلي زمونږ د مني پلانته غوندي دي

بنکاره کوم ئی دَ حوانی رنگونه
زه دَ فطرت ناوی دَ لاسه نیسم
او په دولی کنبی ئی دَ خیال کینوم

شیرینی گرحم دَ کلام لارو کنبی
چی ستا دَ ژوند غری را یادې شي نو
دَ گورو اونو بن کنبی اور واغلمه

اومنه سر به دی دَ خپو لاندی کړم
په لږڅې فریب کنبی راگېرې بېسه نه
زه دَ مارانو نسل بڼه پېژنم

که یو خو ورځی وی برداشتا به کرم
زه دومه لویه سینه هم نه لرم
چی تل به ستا ماشوم له پور وړکوم

زه د گناه بازار ته هم تله وم
خو چی د مور او بڼکی رایادی شوې
توبه می اوویسته واپس راغلمه

لار پکښې نه موی د نهر پلوشې
تازه هوا پکښې بڼې نه لگی
د ژوند په داسې تاخانی کښې اوسو

زما په تشو کتو اور لمبه شې
خو هاغه وخت کبې د پښتو چرتوې
د تبار درزيان چې درله ناپ اخلي

د ابادۍ پکبې درک نه نكي
د سر مخانو اوازونه اورم
په ما په داسې خاۍ کبې شپه راغله

اوس زه د کلي په ناموس باندي مرم
ما چې مي لور ښکل کړه په دواړو مخو
يو د رڼا سلاب کبې ورک شومه زه

د پلوشو سفر دې وړاندې چې خو
د بناستونو د سپوږمۍ انتظار
زما په مخ توري حلقې جوړوي

ستا په یادونو کې مې ژوند خوندي شو
دا د دریاب د سر نقشونه نه دي
چې حادثې به یې د خان سره وپري

شیرینې ستا خوځلوې خونې وې
چې خپلې بدې ورځ ته اوگورمه
نو زما سپوره نمرۍ هم اونخلي

ههڻي پابندي چي په تانه گوي
مخ کښي هډو کي راوتاي دي ستا
ته د خاوند ازاد خيالي يورلي

منم چي ته ما سره مينه کوي
خوزه دي بيا هم خپل لږ نه شم
ستاسو د کور چار دي واري نشته دے

ههڻي ازادي راته حاصلې نه شوې
وضاحتونو کښي مو ژوند تېر شولو
مونږه په يو بل اعتماد نه کوو

پيغلي ويئل خيلو همزولو ته نن
چي د بنگاري دسترگو شمع مڙه شي
هله په خيل پالنگ کيني خوب اوکرمه

ته دکالچي يوه ساده پيغله ي
زه خوشحالينم چي نزدې راضي خو
خه! د بابا پوزه دي مه پرکوه

د بنار مير مني ته خبر ي که نه
ديو مزدور سترے ستومانه وجود
خومره دمه شي چي ستا کوراويني

چي منڊي ترپي مي د ژوند سترپي ڪري
سترگوتو ستا تصوير را ويراندي ڪر مه
زه د وختونو له چڪر نه اوڻم

اوس زه پنجهل ڀه خان شڪ کومه
ٻول رانه وائي بد عمله ئي ته
ميني زما د جي ڪونه و رانه ڪره

ما دي ڀه سر لوي دعوي ڪري وي
خوتا زما د لاسه لاس رانگلو
اوس زه ڀه کوم تاخ ڪنڀي هاڳي واپوم

په شرق دې اولگي رسمونه د بنار
چې د کسري کړکي مې بېرته کړله
ما د هوسۍ کتې کښې مېلو اوليدۀ

خومره بسياره د د درياب د مينې
وېم که ما تخت د سلیمان قبضه کړو
پېغلي چې تا ماله تپاني را کړله

د يوې پېغلي بي وسي مې وژني
تسده ماتېږي نه زما د نظر
ناوې که ټوله د کالو ډکه شي

ته راته خاندې خوشيرينې زما
د ژوند له خپس نه مې باور پاسوي
ستا په کښو کښې چې کلاب مړاوي شي

د هر سپرلي د موسدونه منگني
موين د نختر د اونوگر کپه وو
ددي سرک غاړې خالي ولې شوي

بوج چې دي لب هم په اوږو پرېوځي
لکه د چرگې اواز نه کوي
ته د تخليق عذاب زغملې نه شي

واورہ راغلی چي ساخنہ لہ ئي تہ
سترگي لہ تانہ حُکہ نہ اوباسم
چي دغہ سترگي دي ويستل غوارپہ

زر دہ چي شاري شي ججري د کلي
اوس کہ زلمي چرتہ يو حائے اوينم
خپلہ درنہ او د بل سپکہ وائي

سرتوري مہ راحہ زمونن کلي تہ
تا چي پہ کومہ زمکہ خپہ اينچي دہ
هلتہ د خلقونہ جاي او تي دي

دَمرگِ پِه خوله باندِي دَرُوند زِ پَر دے
هَلتہ چِي ستا سرُہ انگی اوبوشو
دلته دَکانو نہ شغلي اووتِي

دَ بنارِ بي حسہ مرمريني پيغلي
کلہ چِي ستا بدن خوله اونيسي
وہم کہ شوک بُت دَ سومات لاسبوي

يوِي بنارِي راتہ سگوکيني ويئل
تاتہ زمونزہ دَرُوند پتہ نشتہ
لہرہ دَ بنارِ جيني خرابہ نہ وي

د سمندر چيپي شماري دي چا
زما د غم مانه تپوس مه کوه
چرتاه حساب کتاب کني تهر نه وئي

اوخاندي ماته، لپوني اووئي
حان د ژوندون سختو ته حکه نيسم
د غره لمنه کني چيني را اوئي

د احساساتو ژبه مه کونگوه
د خوشحالو اظهار د حان دپاره
دا گداگاني ضروري نه کني

حُان مې د ژوند پيښره کښې بتدليدلو
چې د وجدات دروازه بهرته شوله
ما د زرگونو کالو لار سر کپله

څنگه به حق د چارالاندې کومه
ما د رېل کاري د پايو منډه کښې
د يو مزدور د سر ټوټې اوليدې

جوړې زما ضمير په حق اورسېد
گوره چاپېره اذانونه کښې
خو د خپل خاڼې نه هډو برق نه وهم

خوئی له ئی نه راوړمه وېزم کوی
تا پچی د سود په مال خیرات کړدے
په ما حرام شه، د خنزیر غوښه شه

لصی بی حایه اندینو او خوړی
گنی نو ستا نه گپ چاپېر شینې
قلا هم تا وده او رنیا هم شته دے

تبه که ستا سر ته ختلی نه دے
پر بنده د مینې په جواب کینې به تا
د خیل کا کا زوے ته کنخل نه کول

اُف خه ټپه ټپه شپه شپه داي
د هايگو نو ټي جواب نشته دے
خوک دي اظهار غوندي غزل اولکي

لهره موقع د لوبو ټوقونه وي
کارچي وران اوکړي نو نخري مه کوه
لهي نه تاله په مري غله شم

زما ناموس له هرڅه مخکې دے خو
خپل قامت پروا دي هم او سکړه
دا ټي په کم فرم کني تصوير خايوي

ما درته خپل خون درېڅنبلې دے خو
دومره را اووايه شيرينې زما
ته مې د ژوند جواز په خه رد کوي

خه لېونټاري خپله لاره نيسه
ته ورته مخکې ورستو کېږي خله
سپي به په تا پسې زځي اوشلوي

چاپېره کورم او قدم اخلمه
زه د ناموس ساتلو غم کېږي مدام
تل د بنکاري دسترگو لار خارماه

ستا شخصیت د او بو جگ د منه
خه که دخیل فاوند ناموس نه شوې
بیا اخر بنجه خان ته وای په خه

ا چي له ورايه به ي زه اوليدم
او ناگهانه به ي خوله گونگه شوه
اوس د طوطی په شان خبری کوي

ویم که شوک ما باندې کورې وروي
د پستو بنجې چي اووینمه
د دگدگي د پاسه خپې وروي

منم زما د سوي مخ شيريني
بيني په تا باندي اشر نشته خو
هل دي په لاس کيني پاني پاني شولو

يو پنجابي راته پغور کوو چي
ا پيننه پغله مدام ما سره
د سيکس موضوع باندي خبري کوي

پغلي چي نن ستا د رشل مخي ته
ماتي ژرندي دي د بکسونو پر تي
چا جوړ د خپله کوره غلا کړي ده

د کائات د زره درزاه يمه خو
چي ستا دسترگو رنابي ته شي
وايم که غار کني د تير و بندي يم

گو تي چي شمارمه په سوچ کني ورک يم
شيريني ماته لپونه مه وايه
دا خو زه ستا بي وفايي يادوم

ستا د فربيا له ژوند نه مرگ بښه کينم
د سمندر چيو ته خان سپارمه
خو د کاغذ کشتي کني نه کينمه

دَهاڻِڪو ناوِي خبِره واورة
اوڻڪه زما دَ بدن ٿوله وينه
تخو زما قام ته اورڪي پرڳوهه

شِيرِ يَنِي رِبِ دِي پِه امانِ کَنبِي لره
ستا به دا اوبسڪي له بنو اوچي شي
خوزه به خاڻڪي خاڻڪي ويلي شمه

دَ موضوعاتو لهڻي ڪمِ نشته خو
ستا دَ بناست لهن چي نه پر پر دمه
په ژوند دَ ميني حكومت غوارمه

دَهر مانجھ نہ پس دعا غواڙي دا
مات ٿي ڪڙي ربه دَ دينهن لاسونہ
زما جانان تہ چي تاوان رسوي

واورہ دَ خور او لور ناموس سامہ
بيا داسي ما ياندي راپيتہ نہ شي
گني نيزہ کني به دي سر پورته ڪرم

دَ بنار او بو درنه لشہ او وپستہ
شور چي شي ساز، پہ سورہ ننوئي
تاخو دَ سر دپاسہ سر نہ متہ

اوس مي ٻه سترگو باندي بنه نه لکي
ستا خانگيدلے پرتو غاين خاور ۽ شاه
د مڻ سرخي دي ٻه اوبو يور ٻي

ته جي ٻي ٻي خبري کوي
زما جانان زما نياز بين چيه
وڃي ٻه دوارو مخو نڪل ڪر مه تا

اوس رات ۽ خيل زخونه بناي ٿله
جي ٻه يو هائے کني گڏوڏ جو رشي نو
بيا پکني لهر شوک ٻه غونڊر سکو لکي

اوس به سنکار له دحان چرتہ درومی
تاچی په کافی زما مے ویشتلو
نو اینه دی دکور ماته کپله

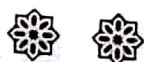

پوزه دی پری مه شه دقام، لونی
داته دکلی په دی شاپه، لاره
اووایه لهر مازیگر چرتہ زغلی

د ژوند دهری کشالی سمون وی
لن به دی ماته انتظار کپه وے
دومره دکوے توپ ضرورت خونو وو

اسمان ته رسم په غورخنگ د ميني
خان راته خدايگو شاه زاده بنکاره شي
ما چي شيرينه په پنروس اولي

دغه شعور ورله ورکې دے چا
بنکاري چي کوته په کوترې کېږدي نو
په شي له اونونه مارغان والوچي

ماد تاوان سوداخونه ده کړي
ورک چي د زلفو په خنگل کېږي شمه
د بناستونو خزانې اوموم

دَ بِنَاؤُتُونُوخُوبُ كِه لِهْم اُووِينِم
دَ اَزغُو تَرخِي اُوْبِه اُوْحِكْمِه
لِهچ دَ حُوَانِي پِه خُوْبُو پُوکُنَه شُومِه

دَ مَوْرُولِي جَذِبِه دِي سَتَايْمِه زَه
تَه چِي پَرْدِي مَاشُومَانِ هِم اُووِينِي
سَتَالِه سِينُونِه دَ پِيُو دَارِي اُوچِي

دَ کُور کَارُونِه دَرْتَه پِنْد پَرَاتَه دِي
غَرِيْبِه پِيغْلَه چِي سَنگَار مَه کُوه
سَتَا پِه قَسْمَت کِنِي شَاه زَادَه نَشْتَه دَه

خه ناروا پېغله ده ماته وايي
ستا په سينه به لگوم منگولي
خو داسې کلک رانه مروندمه نيسه

زېږېدې زېږېدې، سلگي سلگي شيريني
ما د پيشو پېچو کښې خوب ليدلو
چې شرمخانو راته خولي وازې کړې

ستا د رښتيا خبر و تاب ته لرم
نور درله مخې له درتلي نه شمه
زه به د کوم کوم سوال جواب درکوم

اوپچ تار به ستاپه بدن پاتی نه کپری
خومره ویر پیری په خان خورم خودی نه
یو شو شبی کپته شبی دی بهر

مینه ریشیا د بدن وینه او حکمی
لاستاد کور مخی ته ناست نه و مه
زره می ستومان خچی می مبری مبری شوی

خه لیشتیکی مخی دی ورک شه زغله
ا د چینار چینار قامت مبرمنه
تا په کشو کینی او نژانده نکری

زهُ تَقْدَس دَمِينِي نَه رَد كَوْم
خوما چي چا باندي باور ڪر ڏے
هغه مي ستر ڪونه رانجه اوڀري دي

بُتَا دَ رَنگُونُو زَمَانَهُ دے پِڪار
زهُ پيه ستايند دڪل ڪهه اوڪر مه
چي خوشبوياني رانه لار بدلوي

تورو چيو راکني شي پريجي دي
اوس چي اوڀر دة بانها رابرندي شي به ما
زما بدن باندي وينتہ اوڀروي

خاندی خوایزه خوازه را کوری مدام
دوه قاتلانی دی راچی راپسی
حان له دچاپه توره سرغوش کومه

د سترگو تور دی د غزل مطلع کرم
داسی راپول راپول تقسیم شومه زه
لکه د کافی په منج نیم شومه زه

د آرام سپوری می حلواق تپروی
چیره که اونه د صحره گوره ده
د ژوند په لاسو کبې د مرگ توره ده

اوسا هاغه گور سپور د شال چرتہ دے
چی ستا یہ مخی، زما یہ زرہ مہشتہ وو
اووایہ ستا د زنی خال چرتہ دے

ددی ماحول جادو کینی گہرہ نہ شہی
چی دہوا رفتار کمپنی دلی
رو رو چپی د سمندر تہزی شہی

راشہ یہ ساه ساه کینی ہی ستا میندہ
ستا کہ باور نہ وی زما یہ ژبہ
زما د زرہ درزاد تہ غون او نیسہ

اوس د سکنی ما بنام تصویر جو پوم
چی ستا حوائی تہ در نزدی غوندی شوا
زہ د لمبی د سر لوکے غوندی شوم

ستاد بنا ستا خامار چیلے دے جور
کئی کہ زهری پہ تن کئی نہ وی
د اباسین پہ خولہ کئی کنگ وی دے

سیلی چی کلی کئی راوالو تله
چرگو وزرو کئی راہول کپہ بی
ژوند د نسلونو د بقا نامہ دہ

خفه په خپله تنه ای نه یمه
خو ساه مې اوځي چې د کور او نه کښې
زه د مرغی څخه یوازې وینم

د اورینتېل بلاک په اوږد لان کښې
زه چې په هرې زاوینې گورمه
د قاتلانو سترگو شیش کښې یمه

د غم چې د سړي مخ وړانوي
د یوې مور ژړا لیدلې ده ما
اوس د مرغانو څخه نه رانیسم

زما 'اواز به دي زرهه ٻٽي اوچوي
ما په شو کيس کني اځودله نه شي
خه ويکوريشن پيس خونئمه زه

سم راته بنکاري د پښتون ټپي دي
اول دي ماته رابره کړي او
روستو بيا راشي تا په شا ټپوي

زما د مرگ نه سترگه نه رڼي خو
چي حادثي لاره کني او وينه
نو د جهاز نه په چترى دانگمه

لکيا وي ٻوله ورڻُ ڪارونڊه ڪوي
خو دَ جُذبو ٻه ٽيه نه پوهينِي
ما دَ رويوتَ سره وادهُ ڪرے دے

زما ڪتاب ٻي جينڪي اولوي
اوواڻِي دا زلي به چرتاه وينو
دهُ خو زمونڙه نه ٻڙي ويستي دي

لورڙا دَ مينِي ٻه مري غلي شوه
ماتھ ٿِي سپوره ڊوڊي ڪنودله
بغلي ٻڃيلھ ٻراڻِي اوخوري

شیرینی مه خه دغوبل فچی له
بچی له منگه ترینه خان اوباسه
چی تماشگیر د تخنی منی نه اولی

د ژوند پایه خه ناروا تیزه ده
دا هم زما دوه تصویرونه دی خو
دوارو کبچی هغه مناسبت نشته ده

رانه به ساه دپره په سخته اوچی
وژنه چی مانو دینا است مبرمنی
بیا دکلونو والی مه راکوه

په شرق دي گټه او تاوان اولگي
د کله وږمې چې پکښې اور اخلي
داسې وطن دي په سېلاب لاهوشي

زما سينه کښې ئې خپل سر پټ کړلو
زړه ته مې نوره هم راجخته شوله
وييل ئې مه خه ما پيريان ويروي

دلته دهر چاپه تندي گونجې دي
ژوند ته هډن چې د خندا وړېځي
زه د کاغذ کلونه هم ښه گڼم

ا کہ ہمام دے کہ سعود، اسامہ
کہ فائقہ کہ ثوبیہ کہ سعد
تول می دمیٰ د آسمان ستوری دی

د لوئے قدرت مالکہ ما او بختیہ
کہ ارادہ می نہ وہ جرم خو دے
د خپلی مور غابن شہید کرے دے ما

رانہ غزوة د بدر ہیرہ نہ دہ
کہ اخیری سا کافی ہم اخلماہ
زہ بہ د خدائے لار کبھی جہاد کومہ

زہ خیرہ پرخ نہ ایم خوشخہ اوکریمہ
ستاپہ لاسونو کنبی چینی اونشی
پہ خیلہ مور ہم گوزارونہ کوی

چہر لوئے کراؤ غواریو والے دسوح
خبر کہ می بیخہ پہ مزاج نہ رسی
زہ خو لا مور ہم پشندلے نہ ایم

زہ دخیل قام دانشوران پشتم
زما پہ سوال بہ غلی پاتی شی ہول
اود سگریتہ نہ بہ لوکی پورنہ کری

۱۹۴

درتہ چي کورم د خالونو پيه داج
د اوښکو زهر چي مري پر سوي
اسمان د ستورو ادبره خونہ دہ

کم اصلي بنڻي نہ دي اوساتہ رب
خدائے شتہ کہ مري کري خونہ سميري
د سپي لکي به د چا پلا نڀه کري

ما چاله سترگي توري کري نہ دي
پيغلي زما پيه لمن داغ لکوي
رانجه چي پوري کري نوڙاري خله

پېغلې وييل لارمه ډوبه شومه
زړه په چا سېزي د موټر مالکان
بيا به زه لفتې د چا نه نه غوارمه

دا حتی بڼه د غاړې غور شي زما
سنگسار سنگسار مې شي احساس د وجود
زه چې ماشومې لور له پېرې ورکړمه

ماتم ماتم شوه د ساحل سندره
زما جونگره جور سېزي ده چا
ما د درياب په سر ايرې اوليدي

رانه خوبونه تبتولي دي تا
داخه پيريان درباندي ناست دي اخر
په نيمه شه جي ستانه چغي اوچي

حڪه زه ستا په خوله باورنه كوم
كه تاته ياد شي نازيني پيغلي
تا به ميركاتو كيني تهگي كوله

بي حايه ويري مو خواني خاوري كره
سرتنه رسيني نه كارونه د ژوند
بيغلي راحه جي دواړه مينه او كرو

منم خوبزي اوبه دي نه مخ سپوري دي
خو دي پراوته د راتلوننه وړاندي
وېر مي دخپله خانه اور وېسته

تاچي زما تصوير په مخ بنگل کړلو
ويښي مي ټول بدن کښي جوش او هسه
سمندرونه مي دخيال سپوري شو

په شوکيرو باندي ستومانديو اوس
پکاه مو ټوله شپه خبري اوکړي
خو پټ مو اوساتل د زړه حالونه

ستا په لمنه باندي داغ نشته دے
دا خو سپوږمى خپله خو ايني تاسره
يو خو ساعتہ امانت ايښي ده

د گوگرد پرېشر دي سپوا دے بلا
ساده جيني اور ورته مه تنزوه
په جم کا ونډه کښي چرتہ بم اونځپوي

زه بي وسى باندي يقين نه لرم
د خپو د لاندي به ئي زمکه خو وي
که د غريب په سر اسمان نشته دے

پنڱلو سيند و نوتہ منگي مه اوري
خوک ساه لرونکي ئي ڊوب کري دي جوڙ
دا جي اوبه بور بور کي جوڙي

جي پرسيدلے مخ زما اوویني
نو په خندا اووئي ژاري خله
راخه جي زه درله ژبي ماته کرم

د بد نصيبو په دي وران کلي کني
مرغان جي جالي جوڙي شيريني
د طوفانونو علامي بنکاره شي

دَهر يو ڪل دَزره سندرہ ڀمه
دَخيل احساس به درقه خه وڀمه
ستا دَ ساڪانو دَ وڀمونا مه ده

ڇي منڊري ترڀي هنڪامي جوڀي شي
خوڪ بي گناه پڪني په سر اولگي
لارو کوخو کني ڌنڀي مه کوه

تورو شپيلو نه ڇي لوگي پورته شي
وڀمه که ورخ مي دَ واده ده گني
نما ياران ما په پالنگ خبروي

جوړ په دې کلي کني سري نشته د
چي د چا خه زړه غواړي هاغه کوي
چرکه يانگ او وائي چرگ ها واچوي

زما سندرې خوندي کړي دي چا
هان نه بلا په فاصله پروت يم
رانه نژدې نه شي ميراته به شي

زه په خپل هان کني راټولېن مانه
نن دې جوړ خوب د پېغلتيوب اولیده
ستا په بدن کني سا جامې تنگې شوې

د حاسدانو په زړه او بلوه
گورويده، هرڅه چې وي، غم مه کوه
او خاندۀ کلکه راتر غاړه وځه

دا د قيامت ورځه چې هم نه ده نو
چا جوړې زمکې ته خبرې کړې دي
گنې تو مياندي خپلې چې ولي خوري

ستا د پېننې بو شرنګ چې واورمه نو
په نيمه شپه دکټه نه پاسمه زه
او د چيني غاړې له خان رسوم

دې کښې زه یو منطق لهم نه مننه
اومنه دابه زما وهم وي خو
زه هندواني سره شوملي نه حکمه

د سامري نسل اوسپنې دې
که ئې په خپلو سترگو هم اووينې
د شخړې اواز پسې به غوږ نه اوړې

دنګې خوانې دې د اسمان څوکه کړم
چې ابوالهول ته مخامخ شومه زه
نو ستا عظمت راته راوړاندې شولو

حُسن په پانو کښې رانگارمه نه
ستا تصويرونه په گلداري کښې بڼه
خه لېونۍ زه په اليم خه کوم

دا خوب به نه وينې چې بنکېل به شمه
له خانگي خانگي چې مې الوخوي
يوه مرغی يم پوره سپل به شمه

زنخېر موکے، موکي زنخېر اوخوره
تعبير مې خوب، خوب مې تعبیر اوخوره
نن دي ويتو رانه تصوير اوخوره

راخه که سخی گنی په مخه دی بنه
دومره می زور په زړه کښې پاتی نه ده
پچی اوس په زه تاته جوړی نیسمه

په خط کښې لیکي جوړی لهره دی کرم
بلا زورکے یم د مینې تې
راشاه زما دواړه وځکی اووتل

ته په خوراک کښې ولې خیال نه کوی
لاخو د شپږ میاشتی هم نه دی شوی
ساده واده جوړه په تاتکه شوه

ستا په جولي کښې په خواږه دراولم
دا ستا خوایي که د صحرا تنده شي
نوزه به اونه د کجوري شمه

خه که يو خک کړو د ژوندون حادو
زمونږه زمکې، اسمانونه بيل دي
تاسو خبرات غواړي مونږ مينې ويشو

راسره دومره مينه هم مه کوه
شوک چې له کوره په سفر اوچي نو
بيا په مړه کېده خوراک نه کوي

شیرینی دهر زریه واپس راشمه
داسی بنو کنبی او بنکی ماه خلوه
د آسمان ستوری درنه غلا اونگری

مینہ تر منگه فاصلی ورکوی
چی د پسر لو په جم کنبی ساه واخلمه
ستا دیدن ویدی می خان سره وری

کتابه په هر حال کنبی لم ستا برخه ده
تول عظمتونه د آسمان لاندی کری
چی ستا رابرنه بانیه وسله غوروی

مینه دَرُوند هر ه تیاره تمبوی
ستا دَ نظر مسکی مسکی پلوشی
ماتہ پہ لار کنبی اور کی پر قوی

دلته دَ وینو سلاب وپی راشی
ددی وطن ویدمه ویدمه خاوره خو
مدام کلونہ دَ جامبیل تہوکوی

تہ دَ کلاب دَ کل بناست ستایہ خو
ستا اشگی جی پرخہ پرخہ شی نو
داریہ سپری درتہ پخو پر پوی

ستا اواره زلفي ڀڄي ٽڪ ورڪري نو
ڍڪ شي له زهرو نه وجود دکھوا
بياڇي ڇوڪ ساه اخلي نوسا ٿري اوڻي

ڊپر سر ڀسنده ڄنگيالي خلق دي
اوس که له تندي مرمه مردي شمه
خوزه ددي کلي اوبه نه ڄکمه

زه بي گناه چا سره چيرنه کوم
تاکه لکي بیره کري نه وه
نو داگريوان به دي شلبد له نه وه

ستا دَ بدن خوله دي اوبهپني
خه که اسمان درباندي اور وروي
خو - نخ پور به رانه پوري نگرې

راپورته کبزه چې انگن ته اوځو
راخه باران د پشکال ورپني
که موگرمکې د بدن ماتي شي

ته خفه کبزه ماه شيريني زما
که دا ژورې په ما خولي نکوي
د بدن وينه به صفا شي زما

دَ دَومرہ پِ بَغلُو دَ زِپَہ سَریمہ زُہ
کہ دَ یوِی نامہ مِ ہِم واخستہ
ستا دَ تصویر نہ بہ لبِی پورۂ شِی

چاسرہ وخت کوم دے چِ مونز اووینی
تولہ دنیا دُخان پہ غم اختہ دہ
راخہ بلبلی راتر غارۂ ووخہ

دَ اسمان ستوری راتہ غوبز کبنی وائی
پہ خیلو سترگو کبنی مِ خال دے حکہ
زما پہ سینہ لمن داغ لگوی

ما دومره بنکلی جینی نه وه لیدی
زه هم انسانیم اخر زره لومه
خطای نه وه که خطاشومه زه

د محبت بلا چلونه راخی
خو د پستون کور کښې پدایمه زه
د پخلو ژوند بربادوله نه شم

مینه مو نه پرېږدی د شپې تیاره کښې
که د اوبو په لاسه کښېم ناستیو خو
راپسې ستوری او سپوږمې رازغلي

تا که ستنی کړې پلوشې د نظر
زړه به زرغون نه کړې د ژوند فصلو
بیا به په دې لاله باران اونه شي

ارمان په غېږ کښې دارمان ورک شولو
مانه د لاس کښو کښې حان ورک شولو
د زړه درز پسي مې لار چرته شم

زما لباس په ما کښې تنگ خو نه دے
ژوند د نولي او د مار جنګ خو نه دے
کېر به تر خو په دې فریب کښې مے

دَ کیتھیں سندرې اور پدلي دي ما
ما دَ غالب شاعري هم لوستي ده
ستا دَ يوي خندا جواب نه لري

دَ ژوند صحرا کښي دَ بنا ستميرمني
تا چي په کومه لار دمه کړي ده
تر پنه رواني دي چيني دَ مينې

دَ ايښي په مخ سرخي چرته دي
چي دا شفق شفق کلونه سپري
دا پري هم ستا دَ انگو سپوري دي

ساده جينی ده وائی مه ویرینه
ستانه خوزه زیاته زره وره یسه
پوهیږي نه چی دا می خه اوویل

د پښتوب مستی دی دوه نه کړي
دا خو بښي چا سره کپ نه اولي
د سمندر اوبوته ټوپ مه وهه

ماتی پسي چی جیب کښي نه لري نو
خان داسی مخکښي مخکښي هم مه کوه
کڼی نو لوټ به درله مات کرمه زه

ما پکڻي عڪس دَ لپوتوب اوليده
سوچ کڻي مي ورکه شوه دَرُوندائينه
زه جي بيدار شمه، ما خوب اوليده

حُسن په هر ماحول کڻي خيال ساڻي خپل
جي فرينتو تري لاس نيوع ڪرے دے
ا کھل مالہ دھسپتال نرسہ دہ

سپوڊ مي که تاخيله هاله ماتہ ڪره
اسمان ته وايه لاري ڊوب جي ڪرپي
ستوري دَسيند تل کڻي هم سترگي وهي

خه ازمېنتونه ې د ژوند رانيسي
گني نوزرې نه ې لمبي پورته شي
مور چې د ې نه خپل ماشوم پرېکوي

ستا د نظر مستي لاهونه کړي، ما
زړه کني ې مينه غورځنگونه کوي
او سمندر سره روان يمه زه

غاوره پېغله خپل غرور ډوبه کړه
چې لېوني سپي خوله درواچوله
اوس ې په کېده کني کوترې شوي دي

سرهُ لویپتہ دی پہ ما مہ غورپوہ
وید بزم مانہ چرتہ لہیرہ نہ شہ
زما نظر شہ سیلانے غوندی دے

گنی اختر ونہ شہ چاہیرہ لہ ما
د صائبی دسترگو پرق ہجی وائی
روژہ کنبی سید الابرار شوک دے

تہ پہ ماہنی کنبی دجنت مشنہ ی
د ناعی خندا تہ پام اوکرہ لب
خیل خان تہ زرہ کنبی فرشتی پسخوی

بېرته د کور دروازه مه ساته اوس
نوي فتنې ترې رابرخېره نه شي
بيا چا په زمکه کېنې غنم او کرل

راگوره مه دا به احسان وي په ما
ادا کوي به ټوک ددې کفاره
ستا په کتو زما روژه ماته شوه

بيا به زه تا سره په سپل نه اوځم
تا د وړې کمبل کېنې او نغبتنه خان
واوره په ما تمامه شپه ورېده

دانه چي زه ورته کته نشم ، خو
مياندي که خيال دخيل ناموس ساتي نو
بيا دي زامنو له واده نه کوي

زه درومان يوه سندره مه
زما د ژوند په هره لار الوچي
خرخکي ، زانبي ، لولکي ، بيلي

ستا د انصاف شمله راپته مه شه
خو اوس په دي کني به شوک شه او وائي
لوانو مات کرل د هوسو بچوري

مونڙي حقونہ پھ سر سترگومنو
خو بنجي نہ سپارو طوقان تہ دژوند
خوک د هوسى پھ اوزو بارنہ اوري

ماچي پري ٻول عمر خيل خان خورلو
لکي بيهه کري چي ما اوويني
کرسى کني تاوشی رانه مے واروي

هڻي به دي لاس کني برکت رانشي
د پلار پھ مے چي لکيد لے ٻي تہ
ياد ٻي سانه خوک به دي مے نہ کوي

سر ۾ي قلم نه ڪري منصف ڏ وطن
ڏ ڪلو لخته ۾ي راڳاره وٽه
اوس ۾ي پيه ساه ساه ڪنبي وڻي دي دڪل

ته ڏها ته ۾ي غوب ڪنبي اوڏه وڻي ۾ي
۾ي پيه لستو ۾ي ڪنبي ماران ساڻي نو
۾ي مان به ستا پيه خود ڪنبي اوڻڪنبي

چا ۾ي ڏ زرهه درزاه ليدلي نه ده
ا سازاڳي ڪر انگو ما يادوي
بڏي ۾ي پيه تاج ڪنبي دهاوس وڙي

اومنه دا چیره سپیره لویه ده
بیا به هم تاته دژوند لاری نیسی
خیلو چو سره شطرنج مه کوه

دومره په مینه مینه مه راکوره
هسی نه وړانه ترینه سازه نه شی
بښی زما توره کښی زنگ نشته ده

د بدمعاشانو ښار د غن مه کوه
که کمزوری ښایم نومر به می کړی
تو پوی می حکه په چمبا ریڅی ده

دشاعر چاپ کتابونہ

- ۱) درنہاسپوریے ، پنتوشاعری ، ۱۹۹۱ء
- ۲) ہم اینوں کے قیدی ، اردوشاعری ، ۱۹۹۳ء
- ۳) سترگو کبھی خوب دکو درپا قنہ شو ، پنتوشاعری ، ۱۹۹۶ء
- ۴) رومیے ایوارڈ یافتہ چاچا کریم بخش ایوارڈ ، ۱۹۹۶ء
- ۵) راتہ غوبرونو کبھی بنگری شرنکوی ، دپنتوہائیکو مجموعہ ، ۱۹۹۸ء
- ۶) گرفت ، اردوشاعری ، ۱۹۹۹ء
- ۷) کافی دکل پہ لاس کبھی خوندہ کوی ، دپنتوہائیکو مجموعہ ، ۲۰۰۰ء
- ۸) اوازونہ او دایری ، پنتوتنقید ، ۲۰۰۱ء
- ۹) پہ ساحل د نظر ، پنتوشاعری ، ۲۰۰۲ء
- ۱۰) ستادخوانی تصویر پہ خوب اودکادے ، دپنتوہائیکو مجموعہ ، ۲۰۰۳ء

چاپ تہ تیار

- ۱) رضا ہمدانی احوال و آثار ، اردو تحقیق (پی۔ ایچ۔ ڈی مقالہ)
- ۲) نیا اور پرانا غالب ، اردو تنقید
- ۳) ہائیکو او پنتنہ ہائیکو ، تنقید و تحقیق

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**